Περιοδος 2η,
Νο 101
Μάρτης 2001
50 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΓΕΝΟΒΑ 20–22 ΙΟΥΛΗ

Παγκόσμια αντικαπιταλιστική διαδήλωση εναντια στους 8 "πλανητάρχες"

σελ. 6-7

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, ρατσισμός

Αυτός είναι ο Συναγερμός

Μαυρίστε τους

✓ με απεργίες

✓ με την κάλπη

Ενιαίο Λύκειο

Μεταρρύθμιση προσαρμοσμένη στην αγορά

«Αναβάθμιση της Παιδείας, ολόπλευρη μόρφωση και ανάπτυξη της προσωπικότητας του μαθητή». Με αυτή την ταμπέλα παρουσιάστηκε ο θεσμός του Ενιαίου Λυκείου από το υπουργείο Παιδείας και ταυτόχρονα, ενώ εκπονήθηκε πριν από πέντε χρόνια, δεν υπάρχει μια ξεκάθαρη, σαφής και συγκεκριμένη ενημέρωση προς τους μαθητές, καθηγητές και γονιούς.

Αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Είναι μια τακτική που ακολουθείται πάντα. Κάθε καινούργιο μέτρο παρουσιάζεται και προωθείται με μια ρητορική ώστε να αποκρύβονται οι πραγματικοί σκοποί που εξυπηρετεί και να γίνεται πιο εύκολα αποδεκτό από τους επηρεαζόμενους.

Το εκπαιδευτικό σύστημα μέσα στην συγκεκριμένη κοινωνία, τον καπιταλισμό, πάντοτε ήταν και είναι ένας από τους θεσμούς που εξυπηρετούν, ανάμεσα στα άλλα, τις ανάγκες της άρχουσας τάξης για μορφωμένο και ειδικευμένο εργατικό δυναμικό.

Με τη συνεχή εξέλιξη στα μέσα παραγωγής, στις νέες τεχνολογίες, στις τεχνικές και στις νέες υπηρεσίες απαιτούνται και οι ανάλογες αλλαγές και «μεταρρυθμίσεις» στην παρεχόμενη εκπαίδευση.

Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που προωθείται στην Κύπρο, μέσω του Ενιαίου Λυκείου είναι συνυφασμένη με τις αλλαγές που έγιναν ή δρομολογούνται σε όλες τις χώρες της Ευρώπης ώστε να ανταποκρίνονται όλο και πιο αποτελεσματικά στην νέα τάξη ακαδημαϊκών πραγμάτων δηλαδή στις καινούργιες ανάγκες που απαιτεί η ενιαία αγορά εργασίας.

Προς αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση στρέφονται η μεταρρύθμιση Αρσένη στην Ελλάδα, οι αλλαγές που έγιναν στην Γερμανία, Ιταλία και που ετοιμάζονται να γίνουν σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

Ενιαίο Λύκειο

Αυτό που παρουσιάζεται σαν η μεγάλη καινοτομία του Ενιαίου Λυκείου είναι ότι οι μαθητές της Β' και Γ' Λυκείου εκτός από τα υποχρεωτικά μαθήματα και τα μαθήματα κατεύθυνσης θα έχουν το δικαίωμα να επιλέγουν μαθήματα ενδιαφέροντος (από Αστρονομία μέχρι Φωτογραφία) εξ ου και η δήθεν πολύμορφη και ολοκληρωμένη μόρφωση.

Συνολικά οι μαθητές διδάσκονται σε 35 περιόδους εβδομαδιαίως. Για παράδειγμα στην Β' Λυκείου έχουν υποχρεωτικά στο ωρολόγιο πρόγραμμα:17 περιόδους για τα μαθήματα κοινού κορμού, δύο για τις ξένες γλώσσες και τέσσερα ή τρία μαθήματα κατεύθυνσης των τεσσάρων περιόδων. Στην μεν πρώτη επιλογή συμπληρώνονται οι 35 ώρες, άρα κανένα μάθημα ενδιαφέροντος στην δε δεύτερη περίπτωση υπολείπονται 4 περίοδοι που πρέπει να αφιερωθούν σε δύο μαθήματα ενδιαφέροντος και δύο σε μαθήματα εμπλουτισμού των μαθημάτων κατεύθυνσης, δηλαδή ή φυσική ή χημεία ή μαθηματικά ή βιολογία. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στην Γ' Λυκείου.

Πιο συγκεκριμένα, αν κάποιος που θέλει να σπουδάσει ιατρική, στις εισαγωγικές για το πανεπιστήμιο, θα εξεταστεί στα μαθηματικά, στη φυσική, στη χημεία και βιολογία. Αν επιλέξει μόνο τρία μαθήματα κατεύθυνσης για να έχει την δυνατότητα επιλογής μαθημάτων ενδιαφέροντος, σημαίνει ότι για το ένα από τα εξεταζόμενα μαθήματα θα πρέπει να προετοιμαστεί στο φροντιστήριο.

Άρα το δικαίωμα επιλογής μαθημάτων ενδιαφέροντος πρακτικά καταργείται. Αντίθετα η νέα εκπαιδευτική πολιτική οδηγεί αναγκαστικά στην επικέντρωση σε συγκεκριμένο, στενό, συνδυασμό μαθημάτων αν κάποιος θέλει, να έχει την δυνατότητα μετά το Λύκειο, να ακολουθήσει πανεπιστημιακές σπουδές.

Αυτός είναι ο ένας άξονας της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης. Ημεταρτοπή του Λυκείου σε «προθάλαμο προπαρασκευής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση» όπως πολύ σωστά υπογραμμίζει η κίνηση των καθηγητών Συνεργασία.

Ο άλλος άξονας είναι σύμφωνα πάλι με την πιο πάνω κίνηση η «παροχή εξειδικευμένων γνώσεων».

Με μια ματιά στον κατάλογο των 28 μαθημάτων κατεύθυνσης γίνεται καθαρό ότι τουλάχιστον τα 21 μαθήματα παρέχουν εξειδικευμένες γνώσεις για τον τομέα των υπηρεσιών όπως για παράδειγμα Οικονομία και Τουρισμός, Χρηματοοικονομικά, Πληροφορική και επιστήμη Η/Υ, Οργάνωση και Διοίκηση Επιχειρήσεων. Αυτά τα μαθήματα δεν περιλαμβάνονται σε κανένα κύκλο σπουδών, άρα αυτοί που θα τα επιλέξουν δεν θα προχωρήσουν στο πανεπιστήμιο αλλά θα αποτελέσουν, τελειώνοντας το Λύκειο, ένα έτοιμο και φτηνό εργατικό δυναμικό για τις ανάγκες των επιχειρηματιών, των τραπεζιτών και των χρηματιστών.

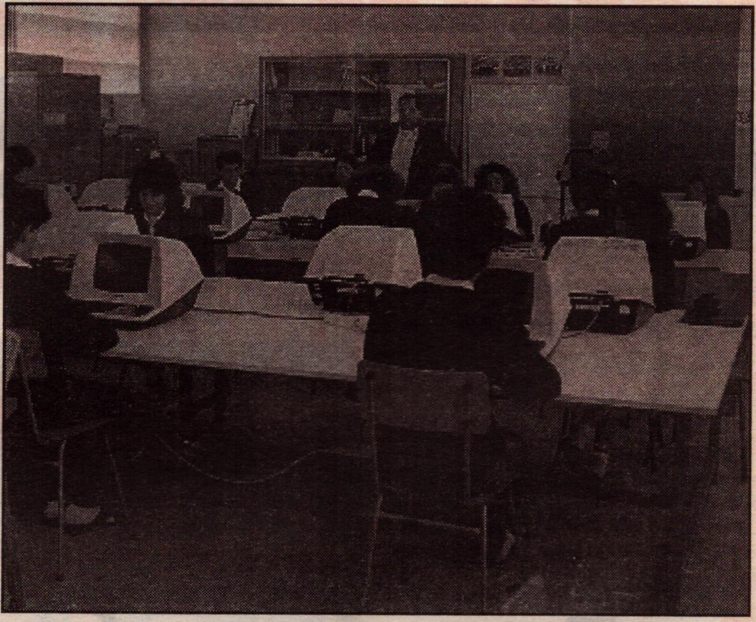

Με λίγα λόγια, με το ενιαίο Λύκειο επιτυγχάνεται πιο άμεση και στενή σύνδεση εκπαίδευσης και παραγωγής.

Αυτή είναι βασικά η πραγματική φιλοσοφία του ενιαίου Λυκείου. Η παραγωγή μιας μικρής μειοψηφίας για την ανώτερη εκπαίδευση και της πλειοψηφίας που προορίζεται να καλύπτει τις ανάγκες της αγοράς εργασίας.

Υποδομή

Η εισαγωγή νέων μαθημάτων και νέου συστήματος απαιτεί και δημιουργία της κατάλληλης υποδομής και την εγκατάσταση του αναγκαίου εξοπλισμού. Πως θα λειτουργήσουν τμήματα Γραφικών Τεχνών, Πληροφορικής και Η/Υ, χωρίς τις ανάλογες αλλαγές και προς αυτήν την κατεύθυνση; Όπως καταγγέλλουν οι καθηγητές μέχρι σήμερα δεν υπάρχει αίθουσα ξένων γλωσσών και τεχνολογίας.

Οι εκατοντάδες συνδυασμοί που υπόσχεται το νέο Λύκειο στα πλαίσια της ολοκληρωμένης παιδείας απαιτούν προσλήψεις, επέκταση ή την ανέγερση καινούργιων κτιρίων, δημιουργία κατάλληλα διαμορφωμένων αιθουσών. Η έλλειψη όλων αυτών είναι επίσης ένα ισχυρό επιχείρημα για την ανεδαφικότητα των επιχειρημάτων από πλευράς υπουργείου περί πλατιάς και πολύπλευρης μόρφωσης.

Η πραγματικότητα είναι πως αυτό δεν ενδιαφέρει καθόλου το υπουργείο Παιδείας. Τα μέτρα που εισηγούνται είναι μόνο η αρχή μιας γενικότερης μεταρρύθμισης με βάση της διακηρυγμένης εκπαιδευτικής πολιτικής της Ε.Ε. που απώτερο σκοπό έχει την παραγωγή ενός γρήγορα ειδικευμένου, φτηνού και ευέλικτου εργατικού δυναμικού που θα ανταποκρίνεται στις νέες ανάγκες των καπιταλιστών.

Μυριάνθη Λοΐζου

Λευτεριά και δουλειά στους Ιρακινούς πρόσφυγες

«Νέοι βομβαρδισμοί στο Ιράκ», «Στο Ιράκ πεθαίνουν 180 παιδιά κάθε μέρα», «Ανακόπηκαν Ιρακινοί πριν φτάσουν στις ακτές μας», «Επιχείρηση 'σκούπα' για παράνομους εργάτες» — Αυτοί είναι ορισμένοι χαρακτηριστικοί τίτλοι άρθρων που δημοσιεύτηκαν πρόσφατα σε ελληνοκυπριακές εφημερίδες.

Ωστόσο το περιεχόμενο αυτών των άρθρων παραμένει πάντα ασύνδετο και αποσπασματικό. Πουθενά δεν γίνεται η σύνδεση ανάμεσα στα μακάβρια επίπεδα παιδικής θνησιμότητας στο Ιράκ και τους βάρβαρους βομβαρδισμούς των ΗΠΑ με «έξυπνες» βόμβες και εξασθενημένο ουράνιο. Και αυτό παρόλο που τα κρούσματα τετάνου, χολέρας, ηπατίτιδας, φυματίωσης και καρκίνου στο Ιράκ έχουν πενταπλασιαστεί την τελευταία δεκαετία.

Καμιά σύνδεση δεν γίνεται ανάμεσα στα 20 εκατομμύρια που λιμοκτονούν στο Ιράκ εξαιτίας του εγκληματικού οικονομικού εμπάργκο που έχουν επιβάλει οι Δυτικοί.

Προπαντός, καμιά σύνδεση δεν γίνεται ανάμεσα στην εξαθλίωση στην οποία οι «σύμμαχοι» έχουν βυθίσει τον Ιρακινό λαό και την άφιξη προσφύγων με ψαροκάικα από το Ιράκ στη Κύπρο για ένα ξερό κομμάτι ψωμί.

Σήμερα στις φυλακές Δεκέλειας βρίσκονται 44 Ιρακινοί πρόσφυγες που έδωσαν και το τελευταίο τους υστέρημα για τη μεταφορά τους σε χώρα όπου θα έβρισκαν μια καλύτερη τύχη: Δηλαδή, ένα πιάτο φαΐ και φάρμακα για τα παιδιά τους. Μετά από ανείπωτες κακουχίες ναυάγησαν στα ανοικτά της Κύπρου. Καμία εφημερίδα όμως δεν θυμήθηκε σε αυτή την περίπτωση τα παιδιά που πεθαίνουν στο Ιράκ ή τις κυρώσεις των ιμπεριαλιστών ενάντια στους απλούς ανθρώπους της γειτονικής μας χώρας.

Αντίθετα, άρχισαν να κινδυνολογούν για «κύμα λαθρομεταναστών», για «στίφη που απειλούν να αλλοιώσουν τον πολιτισμικό χαρακτήρα του νησιού», για «εγκληματικά στοιχεία». «Έγκυρη» εφημερίδα μάλιστα έφτασε στο πατριωτικό σημείο να ισχυριστεί ότι «Και το επίσημο τουρκικό κράτος μπήκε στο παιγνίδι για τη διοχέτευση Ιρακινών λαθρομεταναστών στην ελεύθερη περιοχή». Όλα αυτά είναι χυδαία ψέματα των κονδυλοφόρων της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης τους.

Ήταν ο ίδιος ο υπουργός Εσωτέρων Χρ. Χριστοδούλου που έριξε πρώτος το ρατσιστικό φαρμάκι δηλώνοντας ότι «σε λίγα χρόνια οι αλλοδαποί θα μας καταστήσουν μειοψηφία».

Ήδη το κράτος του κ. Χριστοδούλου σε μια προσπάθεια να φέρει τη διάσπαση ανάμεσα σε ντόπιους και ξένους έβαλε σε εφαρμογή τον νέο νόμο που πέρασε: Ασκεί ποινική δίωξη ενάντια σε ανθρώπους που πρόσφεραν στέγη σε αλλοδαπούς χωρίς να το δηλώσουν στην αστυνομία.

Η αριστερά του «ένας είναι ο εχθρός, ο ιμπεριαλισμός» βρίσκεται αντιμέτωπη με την πιο σοβαρή δοκιμασία της ειλικρίνειας της. Ο ιμπεριαλισμός δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Οι ιρακινοί πρόσφυγες είναι άμεσα θύματα του ιμπεριαλισμού. Καμιά παραχώρηση δεν πρέπει να γίνεται σε επιχειρήματα περί «παράνομης εισόδου σε κυπριακό έδαφος». Αυτό που μετρά είναι ότι οι Ιρακινοί εργάτες είναι ταξικά μας αδέλφια. Διεθνισμός σημαίνει ότι πρέπει να απαιτήσουμε την άμεση απελευθέρωση τους και το δικαίωμα τους να δουλέψουν όπου αυτοί διαλέξουν. Γιατί εκτός από τον ιμπεριαλισμό, εχθρός είναι και ο ρατσισμός και ο «δικός μας», ντόπιος καπιταλισμός.

Δάφνος Οικονόμου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Κυβέρνηση των εργοδοτών και χρηματιστών

Την συγκρότηση σταθεροποιητικού ταμείου ύψους 100 εκατομμυρίων, και την επένδυση μέρους του ταμείου κοινωνικών ασφαλίσεων, προτείνει η κυβέρνηση για να μπορέσει να ελέγξει την πτώση του δείκτη στο χρηματιστήριο. Η κυβέρνηση που έκανε κεντρικό στην πολιτική της τις αποκρατικοποιήσεις, που μας έλεγε ότι το κράτος δεν μπορεί να είναι επιχειρηματίας, ξενοδόχος, ψωμάς, ή να καθαρίζει δρόμους τώρα μας λεει ότι πρέπει γίνει επενδυτής.

Η κυβέρνηση είναι υπέρμαχος της οικονομίας της αγοράς. Θέλει να σπάσει τα κρατικά μονοπώλια για να ανοίξει ο δρόμο στις δυνάμεις της αγοράς να ξετυλίξουν τον δυναμισμό τους, όπως υποστηρίζει. Πρόβαλε το φούσκωμα στο χρηματιστήριο σαν την απόδειξη αυτής της δυναμικής. Σήμερα ομολογεί με το πιο κυνικό τρόπο ότι η «ελεύθερη» αγορά δεν μπορεί να λειτουργήσει απο μόνη της αλλά χρειάζεται την παρέμβαση του κράτους με 100 εκατομμύρια για να μπαλώσει το χάος που προκάλεσε το ξεφούσκωμα στο χρηματιστήριο.

Καθημερινά οι υπουργοί της κυβέρνησης δεν σταματούν να ψάλλουν το τροπάρι ότι ο κρατικός παρεμβατισμός είναι ξεπερασμένος και αναχρονιστικός. Εφαρμόζοντας αυτήν την πολιτικής έχουν πουλήσει το Χίλτον, έκλεισαν το Φιλοξενία, απόλυσαν τους λιμενεργάτες στο λιμάνι της Λάρνακας, έκλεισαν ένα τμήμα στις Δασικές βιομηχανίες, απολύοντας 40 εργαζόμενους, ελπίζοντας ότι έτσι θα μπορέσουν να ανεβάσουν την μετοχή της εταιρίας και να την πουλήσουν. Έστειλαν νομοσχέδιο στην βουλή για την μετοχοποίηση της ΑΤΗΚ προετοιμάζοντας έτσι την ιδιωτικοποίηση της και θέλουν να δώσουν την διαχείριση των αεροδρομίων σε ιδιώτες.

Ταυτόχρονα με όλα αυτά μας υπόσχονται αύξηση του ΦΠΑ και των φόρων κατανάλωσης για να προσαρμοστούμε με την Ευρώπη, αύξηση στο όριο συνταξιοδότησης στα 67 και προσπαθούν να διαλύσουν την δημόσια υγεία και να φορτώσουν το κόστος στις πλάτες των εργαζομένων ενώ έχουν ήδη ανοίξει το δρόμο για το πετσόκομμα του τιμαριθμικού επιδόματος, αφαιρώντας από τον υπολογισμό του τους φόρους κατανάλωσης.

Μόνο η περιγραφή του τι έχει κάνει και τι λογαριάζει να κάνει αυτή η κυβέρνηση είναι αρκετή να δείξει ότι πρόκειται για μια κυβέρνηση που στηρίζει τους καπιταλιστές να θησαυρίζουν στις πλάτες των εργαζομένων.

Οικονομία της φούσκας

Ο λόγος που θέλει η κυβέρνηση να στηρίξει το χρηματιστήριο δεν είναι γιατί νοιάζεται για τον απεγκλωβισμό των «μικροεπενδυτών» που παρασύρθηκαν απο το κλίμα ενθουσιασμού και εφορίας που καλιεργούσαν κυβέρνηση και χρηματιστές και σήμερα τραβούν τα μαλλιά τους. Η κατρακύλα στο χρηματιστήριο απειλεί να μετατραπεί σε κρίση της ίδιας της κυβέρνησης αλλά και της οικονομίας γενικότερα. Σήμερα στην συντριπτική τους πλειοψηφία οι μετοχές έχουν χάσει τα κέρδη που μάζεψαν από το φούσκωμα του 1999 και πολλές βρίσκονται χαμηλότερα απο κεί που ήταν πριν το ξεκίνημα της μεγάλης ανόδου το 1999. Υπολογίζεται ότι έχουν χαθεί περισσότερα απο 8 δισεκατομμύρια λίρες από το ξεφούσκωμα στο χρηματιστήριο.

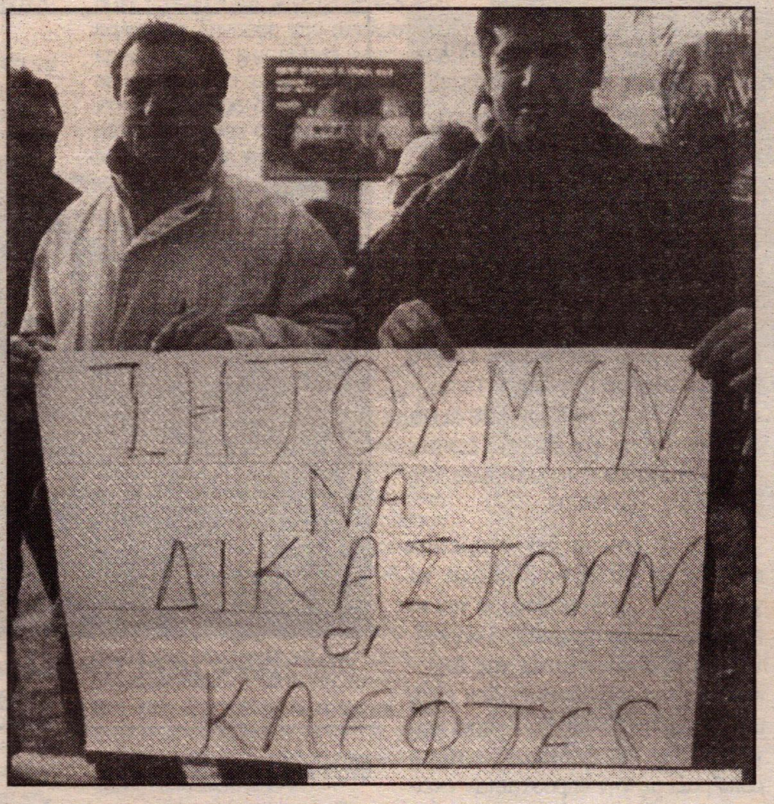

Οι κλέφτες όχι μόνο δεν δικάστηκαν αλλά πήραν και φορολογικές απαλλαγές για αυτά που άρπαξαν

Οι τράπεζες που έκαναν τεράστια δάνεια σε επιχειρήσεις που είτε ήταν είτε ήθελαν να μπουν στο χρηματιστήριο, ελπίζοντας οτι η άνοδος θα συνέχιζε και θα είχαν αρκετά κέρδη για να καλύψουν αυτά τα δάνεια, σήμερα κινδυνεύουν να μείνουν ξεκρέμαστες. Οι επιχειρήσεις που έριξαν τα κέρδη τους στο χρηματιστήριο για να ανεβάσουν την τιμή των μετοχών τους βρίσκονται σήμερα μπροστά στην προοπτική να μείνουν με άχρηστα χαρτιά. Που πήγαν όμως τα τεράστια κέρδη που έδειξαν πέρσι οι επιχειρήσεις; Παίχτηκαν ξανά πίσω ελπίζοντας ότι θα αυξήσουν ακόμα περισσότερο τα κέρδη τους. Το ξεφούσκωμα και ο εγκλωβισμός των κερδοσκόπων απειλούν να εγκλωβίσουν ολόκληρη την οικονομία.

Τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις είναι που θέλει να ξελασπώσει σήμερα η κυβέρνηση και θέλει να ρίξει ακόμα πιο πολλά κεφάλαια στο βωμό της κερδοσκοπίας. Από που θα βρει αυτά τα κεφάλαια η κυβέρνηση; Μα φυσικά από τις πλάτες των εργαζομένων. Τι μια στιγμή μας λεει ότι τα ταμεία των κοινωνικών ασφαλίσεων δεν αντέχουν άλλο, για αυτό και εισηγείται συντάξεις στα 67 και την άλλη στιγμή θέλει να ρίξει τα λεφτά του ταμείου στο χρηματιστήριο.

Αντίσταση

Σήμερα ακόμα και οι δημοσκοπήσεις δείχνουν την μεγάλη αντίδραση που υπάρχει ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης. Η διάθεση και ο θύμος μέσα στους εργαζόμενους είναι διάχυτος και έχει εκφραστεί μέσα από μια σειρά κινητοποιήσεις, εκδηλώσεις, πορείες και απεργίες. Δυστυχώς όμως οι πιο πολλές από αυτές έμειναν απομονωμένες. Έλειψε εντελώς η προοπτική όλοι αυτοί οι αγώνες να συντονιστούν σε ένα κοινό αντικυβερνητικό μέτωπο αφού η αιτία για όλους αυτούς τους αγώνες ήταν η πολιτική της κυβέρνησης.

Η έλλειψη αυτής της προοπτικής στέρησε πολύ από την δυναμική που θα μπορούσαν να αποκτήσουν αυτοί οι αγώνες. Μερικές φορές μάλιστα βρέθηκαν να συγκρούονται μεταξύ τους. Το αποτέλεσμα ήταν η κυβέρνηση να μπορέσει να αντέξει στα ταρακουνήματα που δέχτηκε από αυτό το γύρο των κινητοποιήσεων.

Η αντιπολίτευση που έπρεπε και μπορούσε να παίξει το ρόλο του συντονιστή στάθηκε μακριά απο αυτούς τους αγώνες. Αρκέστηκε σε γενικόλες και αφηρημένες καταγγελίες της κυβέρνησης για κακούς χειρισμούς που οδήγησαν στις αντιδράσεις των εργαζόμενων και πρότεινε διάλογο για την λύση των προβλημάτων.

Η αντιπολίτευση φαίνεται να είναι ευχαριστημένη με την ψηλή συσπείρωση και την τάση για άνοδο των εκλογικών της ποσοστό που εμφανίζει στις δημοσκοπήσεις. Είναι φυσικό ότι ο κόσμος που αγανακτεί με την πολιτική της κυβέρνησης να στρέφεται προς την αντιπολίτευση και να φουσκώνει την εκλογική της δύναμη αλλά αυτό απο μόνο του δεν είναι αρκετό να αποτρέψει την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και των επιθέσεων ενάντια στην εργατική τάξη.

Χρειάζεται η σύγκρουση με την πολιτική της κυβέρνησης και τα ιδεολογήματα της οικονομίας της αγοράς και σε ιδεολογικό αλλά και σε πρακτικό καθημερινό επίπεδο. Χρειάζεται να συγκρουστούμε με τα ιδεολογήματα της παγκοσμιοποίησης, της προσαρμογής με το Ευρωπαϊκό κεχτημένο, των ιδιωτικοποιήσεων, των κλεισιμάτων και των απολύσεων. Σε αυτό η αντιπολίτευση φαίνεται να προσαρμόζεται στις πιέσεις που δέχεται από την κυβέρνηση που παρουσιάζει όλ αυτά σαν «εκσυγχρονισμό».

Σήμερα σε όλο το κόσμο από το Σιάτλ στην Αμερική μέχρι τα εργοστάσια αυτοκινήτων στην Κορέα οι εργαζόμενοι συγκρούονται με τους θιασώτες της οικονομίας της αγοράς. Όλο και περισσότερος κόσμος εμπνέεται από τα συνθήματα «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» «ο καπιταλισμός σκοτώνει» και βάζει το ζήτημα ότι θέλουμε ένα καλύτερο κόσμο από το κόσμο του ανταγωνισμού και του κέρδους που μας υπόσχονται οι καπιταλιστές και οι κυβέρνησης τους.

Ένα νέο κίνημα μια νέα αριστερά γεννιέται. Για το δυνάμωμα αυτής της αριστεράς είναι που καλούμαστε να παλέψουμε την επόμενη περίοδο.

Ζητήστε το νέο τεύχος του περιοδικού

Σοσιαλισμός απο τα κάτω

Με θέματα:

- *Η Αριστερά και το αντικαπιταλιστικό κίνημα*
- *Οχι στο ρατσισμό*
- *Τέλος διαδρομής για το Αμερικάνικο όνειρο*
- *Η Ιντιφάτα επιστρέφει*
- *Το κέρδος δηλητηριάζει*

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Το πάρτυ για τα 100 φύλλα της Εργατικής Δημοκρατίας έδωσε ενα γερό σπρώξιμο στην οικονομική μας εξόρμηση προσθέτωντας άΑλλες 730 λίρες.

Το συνολικό ποσό που έχει μαζευτεί μέχρι τώρα φτάνει τις 3363 λίρες.

Η εξόρμηση θα συνεχιστεί μέχρι τις εκλογές του Μάη.

Η κληρωση των λαχείων για τα 100 φύλλα της εφημερίδας για γίνει στις 18 Απρίλη.

5000
4000
3000
2000
1000

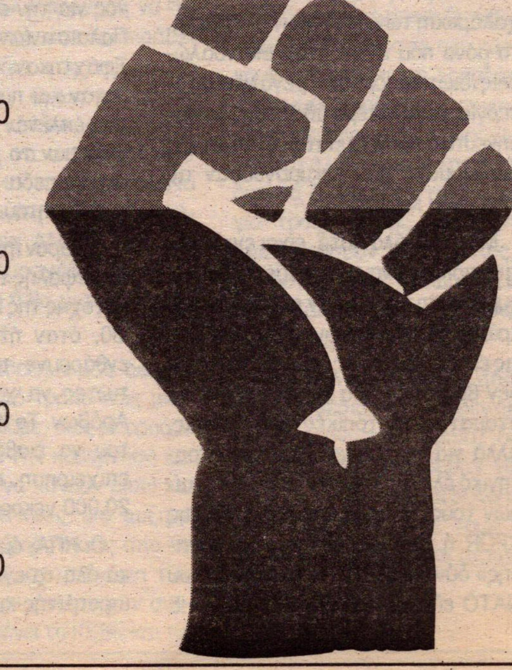

ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Εξω το ΝΑΤΟ, σταματήστε τους εξοπλισμούς

Το πάρα κάτω κομμάτι είναι αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργακτικού Κόμματος (ΣΕΚ), που είναι η αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Δημοσιεύτηκε στις 7 Μάρτη στην στήλη «η αποψη μας».

Δυο χρόνια μετά τον πόλεμο εναντίον της Γιουγκοσλαβίας και η ειρήνη στην περιοχή είναι πιο επισφαλής απο ποτέ άλλοτε.

Δέκα χρόνια τώρα οι ηγέτες της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, μαζί τους και οι ελληνικές κυβερνήσεις, υπόσχονται ότι με τις επεμβάσεις τους θα βάλουν τέρμα στις συγκρούσεις και στην απειλή του πολέμου στα Βαλκάνια. Και επί δέκα χρόνια συνεχώς διαψεύδονται. Αυτές τις μέρες μια νέα εστία συγκρούσεων, στα σύνορα ανάμεσα στο Κόσοβο και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, απειλεί να ανάψει ξανά τις φωτιές του πολέμου. Λίγο πιο βόρεια, στη Βοσνία, προβάλει επίσης νέος γύρος έντασης καθώς η κροατική ηγεσία αποσύρεται από τη συλλογική προεδρία.

Ολα ξεκίνησαν όταν η Ε.Ε. αποφάσισε να επέμβει για να «εγγυηθεί» την «ομαλή» ανεξαρτητοποίηση των επί μέρους Δημοκρατιών της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Η επέμβαση ήταν τόσο «ομαλή» ώστε οδήγησε σε πόλεμο Σερβίας-Κροατίας. Υστερα ήρθε ο διαμελισμός της Βοσνίας που προκάλεσε την πιο αιματηρή σύγκρουση στα Βαλκάνια μετά από 50 χρόνια. Οι βόμβες του ΝΑΤΟ το 1995 έδωσαν τη νίκη στη συμμαχία Κροατών-Μουσουλμάνων και έφεραν τις συμφωνίες του Ντέϊτον με την υπογραφή και του Μιλόσεβιτς. Αλλά ούτε εκείνη η πρώτη «ειρήνη των βομβών» δεν κράτησε πολύ. Η επόμενη ανάφλεξη ήρθε στο Κόσοβο που μετατράπηκε σε «προτεκτοράτο» του ΝΑΤΟ ύστερα από τους πιο άγριους βομβαρδισμούς σε ευρωπαϊκό έδαφος από την εποχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Τώρα κι αυτή η «ειρήνευση» κινδυνεύει να καταρρεύσει.

Ανάμεσα στις σφαγές και στους βομβαρδισμούς, οι διεθνείς οργανισμοί πάντα φρόντισαν να μοιράσουν άφθονες υποσχέσεις για «οικονομική βοήθεια», «προγράμματα ανασυγκρότησης» και «ευρωπαϊκής προοπτικής» για τις χώρες των Βαλκανίων. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν μεταφράστηκε σε οικονομική ανάπτυξη, βελτίωση της ζωής των πληθυσμών, χαλάρωση των εντάσεων. Αντίθετα, το μόνο που έγινε ήταν σκανδαλώδεις ιδιωτικοποιήσεις, μεγαλύτερη ανεργία, μεγαλύτερα αδιέξοδα. Τα «ειρηνευτικά προγράμματα» ήταν απλώς διαλείμματα που εγκυμονούσαν τις επόμενες κρίσεις.

Μετά απ' όλα αυτά, είναι εγκληματική πολιτική να εμπιστεύεται ξανά η κυβέρνηση Σημίτη την εκτόνωση της κρίσης στην «συνεργασία μέσα από τις ευρωατλαντικές δομές». Το ΝΑΤΟ δεν βρίσκεται στα Βαλκάνια για να σταματάει τις τοπικές συγκρούσεις, αλλά για να εξασφαλίζει τον στρατηγικό έλεγχο των ΗΠΑ και των εταίρων τους. Η παρουσία στρατού της KFOR ή κάποιας άλλης «ειρηνευτικής» δύναμης είτε με τη σημαία του ΝΑΤΟ είτε με την σημαία του ΟΗΕ στα σύνορα Κόσοβου-Μακεδονίας δεν «αστυνομεύει τους εξτρεμιστές», αντίθετα οξύνει τις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς για τον έλεγχο του νέου «θερμού σημείου». Το πρώτο αίτημα, λοιπόν, για τον καθένα και τη καθεμιά που θέλει την ειρήνη, πρέπει να είναι ο τερματισμός της επέμβασης του ΝΑΤΟ.

Αλλά το ζήτημα δεν σταματάει εκεί. Αυτές τις μέρες βλέπουμε να γίνεται ένας αγώνας δρόμου για το ποια χώρα είναι η καλύτερη «εγγυήτρια» της ακεραιότητας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Δεν είναι μόνο η Αλβανία και η Βουλγαρία που τρέχουν να διεκδικήσουν αυτό το ρόλο μαζί με την «προστασία» εκείνου του τμήματος του πληθυσμού που θεωρούν δικό τους. Τον ίδιο ρόλο διεκδικεί και η Ελλάδα, με τον Γ. Παπανδρέου να τρέχει στα Σκόπια σαν ο εκπρόσωπος της πιο ισχυρής γειτονικής χώρας, μέλος του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε., με τα εχέγγυα να γίνει ο καλύτερος τοποτηρητής των διεθνών επεμβάσεων.

Πρέπει να πούμε όχι και σε αυτό το γαϊτανάκι. Δεν θέλουμε να γίνουμε ούτε «προστάτες» ούτε «νονοί» των γειτόνων μας. Δεν θέλουμε άλλη μια αποστολή στρατευμάτων στα Βαλκάνια, αντίθετα διεκδικούμε να γυρίσουν πίσω οι στρατιώτες από τη Βοσνία και το Κόσοβο. Απαιτούμε να σταματήσουν οι εξοπλισμοί, που σπαταλάνε τρισεκατομμύρια σε τανκς και αεροπλάνα για τη στήριξη αυτών των φιλοδοξιών του ελληνικού καπιταλισμού. Οι εργάτες στα Σκόπια, στα Τίρανα, στη Σόφια και στο Βελιγράδι θέλουν τα ίδια πράγματα για τα οποία παλεύουμε και εμείς εδώ — ειρήνη και δουλειά, όχι εξοπλισμούς και πολεμικές περιπέτειες. Οι εργάτες της Σερβίας έδωσαν το καλύτερο παράδειγμα τον περασμένο Οκτώβρη όταν ξεχύθηκαν στους δρόμους. Είναι η σειρά μας να δυναμώσουμε την πάλη ενάντια στα επικίνδυνα παιχνίδια της άρχουσας τάξης και να δείξουμε ότι παντού οι εργάτες των Βαλκανίων λέμε όχι στον πόλεμο, και αυτή είναι η μόνη εγγύηση μπροστά στην απειλή της νέας κρίσης.

Βομβαρδίζουν ξανά το ΙΡΑΚ

Με έναν ακόμα γύρο βομβαρδισμών στο Ιράκ "εγκαινίασε" ο Μπους την προεδρική του θητεία. Για να δικαιολογήσουν την επίθεσή τους ο Μπους και ο Μπλερ -ο πιστός συνεργός των ΗΠΑ σε κάθε πολεμική ενέργεια- κάνουν λόγο για ιρακινά "μέσα μαζικής καταστροφής" και για την "εγκληματική κυριαρχία" του Σαντάμ Χουσεΐν, που πρέπει να εμποδιστεί.

Τι υποκρισία! Την ίδια στιγμή που βομβαρδίζουν το Ιράκ συνεχίζουν να στηρίζουν το Ισραήλ -μια δύναμη στη Μέση Ανατολή που διαθέτει κάθε είδους "μέσα μαζικής καταστροφής" -ανάμεσά τους και πυρηνικές βόμβες.

Πρωθυπουργός του Ισραήλ είναι τώρα ο Αριέλ Σαρόν, ένας εγκληματίας πολέμου. Ο Σαρόν είναι υπεύθυνος για την εν ψυχρώ σφαγή 2.000 Παλαιστινίων το 1982 στον Λίβανο. Σφάχτηκαν, -βιάστηκαν, μαχαιρώθηκαν και πυροβολήθηκαν- την ώρα που έπλεναν τα ρούχα τους και μαγείρευαν το μεσημεριανό τους στα στρατόπεδα προσφύγων της δυτικής Βυρητού.

Ο Σαρόν ήταν, τη δεκαετία του '70, επικεφαλής του ισραηλινού στρατού κατοχής της Γάζας. Τη δεκαετία του '80, όταν ήταν υπουργός Αμυνας, ενθάρρυνε του ισραηλινούς στρατιώτες να χτυπάνε τα παιδιά των Αράβων. Το 1982 διέταξε τον στρατό του να εισβάλει στον Λίβανο -μια επιχείρηση που άφησε πίσω της 20.000 νεκρούς.

Οι ΗΠΑ, όμως, παραβλέπουν κυνικά όλα τα εγκλήματα οποιασδήποτε ισραηλινής κυβέρνησης. Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ είναι σύμμαχοι -μια συμμαχία που έχει σαν αποστολή να εξασφαλίζει την ροή των πετρελαίων από την Μέση Ανατολή στη Δύση.

Το κράτος του Ισραήλ δημιουργήθηκε το 1948 με την βίαιη εκδίωξη εκατοντάδων χιλιάδων Παλαιστινίων από τα σπίτια και τα χωράφια τους. Από τότε μέχρι σήμερα οι Παλαιστίνιοι έχουν διασκορπιστεί να ζήσουν σε άθλια στρατόπεδα προσφύγων προσφέροντας μια ατέλειωτη δεξαμενή φτηνού εργατικού δυναμικού στις ισραηλινές επιχειρήσεις.

Ομως δεν ακούγεται ούτε μια φωνή καταγγελίας από τον Μπους ή τον Μπλερ. Ούτε έχουν επιβληθεί "απαγορευμένες ζώνες πτήσης" στον εναέριο χώρο του Ισραήλ.

Αντίθετα οι ΗΠΑ τροφοδοτούν, όλα αυτά τα χρόνια, συστηματικά με γενναίες οικονομικές "βοήθειες" το Ισραήλ: από το 1974 μέχρι σήμερα το Ισραήλ έχει εισπράξει πάνω από 80 δισεκατομμύρια δολάρια από τις ΗΠΑ. Την περασμένη βδομάδα τα στρατιωτικά επιτελεία των δυο χωρών οργάνωσαν κοινές στρατιωτικές επιχειρήσεις.

Ο Μπους και ο Μπλερ είπαν ότι οι βομβαρδισμοί είχαν σαν στόχο να προστατεύσουν τις "ζώνες απαγόρευσης πτήσεων" στο βόρειο και το νότιο Ιράκ. Οι ζώνες αυτές επιβλήθηκαν στο Ιράκ στο τέλος του πολέμου του Κόλπου το 1991 για να προστατευθούν, υποτίθεται, οι Σιίτες του νότου και οι Κούρδοι του βορρά.

Ο Μπους και ο Μπλερ, όμως, δεν λένε λέξη για την σφαγή των Κούρδων από το τουρκικό κράτος. Η Τουρκία έχει στείλει, μέχρι σήμερα, τουλάχιστον 12 φορές τα αεροπλάνα της να βομβαρδίσουν κουρδικές θέσεις στο βόρειο Ιράκ. Μέσα στα 15 χρόνια του πολέμου, έχει καταστρέψει 3.000 χωριά, έχει δολοφονήσει πάνω από 30.000 ανθρώπους και έχει εξαναγκάσει 3 εκατομμύρια Κούρδους να καταφύγουν στην προσφυγιά. Η Τουρκία, όμως, ανήκει στο ΝΑΤΟ και είναι μια πιστή σύμμαχος της Δύσης.

Στο τέλος του Πόλεμου του Κόλπου οι Σιίτες του Νότου και οι Κούρδοι του Βορρά ξεσηκώθηκαν ενάντια στον Σαντάμ Χουσεΐν. Ηθελαν να ανατρέψουν τον "απαίσιο τύρρανο" - γι αυτό, έλεγε η Δύση, είχε γίνει ο πόλεμος. Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους, όμως, σε μια ακόμα αρρωστημένη επίδειξη κυνισμού, άφησαν τον Σαντάμ να τσακίσει βάρβαρα τις εξεγέρσεις.

Ο,τι και να λένε σήμερα, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους προτιμάνε, μπροστά σε μια εξέγερση από τα κάτω, χίλιες φορές τον "χασάπη" Σαντάμ Χουσεΐν.

Ο Μπους λέει σήμερα -όπως και οι προκάτοχοί του στον Λευκό Οίκο- ότι αναγκάζεται να βομβαρδίσει το Ιράκ γιατί δεν μπορεί να ανεχθεί έναν δικτάτορα που σκορπάει τον θάνατο και την καταστροφή.

Οι ΗΠΑ, όμως, και οι σύμμαχοί τους είναι υπεύθυνοι για εκατοντάδες χιλιάδες θανάτους και για την πιο μαζική καταστροφή στο Ιράκ.

Από το 1991 μέχρι σήμερα οι "κυρώσεις" τους σκοτώνουν περισσότερους απο 5 χιλιάδες ιρακινούς κάθε μήνα.

Το Ιρακ, παλαιότερα είχε σύγχρονα σχολεία. Είχε ένα αξιοπρεπές σύστημα υγείας. Η παιδική θνησιμότητα ήταν από τις μικρότερες στον κόσμο. Σήμερα είναι από τις μεγαλύτερες.

Αρρώστειες σαν την χολέρα και τον τυφοειδή πυρετό έχουν γίνει από την καταστροφή των δικτύων αποχέτευσης και την μόλυνση των δικτύων ύδρευσης, ενδημικές.

Τα νοσοκομεία δεν έχουν ούτε τα βασικά φάρμακα, ούτε ηλεκτρικό ρεύμα.

Ο ΟΗΕ, ο Μπους, ο Μπλερ και οι φίλοι τους λένε ότι η τροφοδοσία των βασικών αγαθών δεν έχει διακοπεί. Λένε ψέμματα. Η επιτροπή του ΟΗΕ που αποφασίζει ποια υλικά θα επιτρέπει έχει απαγορεύσει: το ρύζι, ιατρικές γάζες, σύριγγες, επιδέσμους, χειρουργικά γάντια μιας χρήσης, στηθοσκόπια, αναλγητικά φάρμακα, ιατρικά διαλυτικά μέσα, επιστημονικά περιοδικά, κουβέρτες, κραγιόν για τα χείλια, βαφές νυχιών, σαπούνι, μαντηλάκια υγείας, αποσμητικά, χαρτί τουαλέτας, σαμπουάν, μολύβια, ξύστρες, τετράδια, μπαλάκια πινγκ-πονγκ και ρακέτες

Ο Ντένις Χάλιντεϊ, ο Συντονιστής του Ανθρωπιστικού Προγράμματος του ΟΗΕ για το Ιράκ, παραιτήθηκε το 1998 καταγγέλλοντας το καθεστώς των κυρώσεων. "*Βρισκόμαστε σε μια διαδικασία καταστροφής μιας ολόκληρης κοινωνίας*", είπε. "*Είναι απλό και τρομαχτικό. Είναι παράνομο και ανήθικο*". Ο Χανς φον Σπόνεκ, που τον διαδέχτηκε, παραιτήθηκε και αυτός.

Το 1996 η Μαντλιν Ολμπραϊτ, η υπουργός Εσωτερικών του Κλίντον δήλωσε κυνικά μπροστά στην τηλεόραση, όταν ρωτήθηκε πώς σχολιάζει τον θάνατο 500.000 παιδιών, λόγω των κυρώσεων: "*Νομίζω ότι άξιζε τον κόπο*".

ΔΙΕΘΝΗ

ΜΕΞΙΚΟ

Η μεγάλη πορεία των Ζαπατίστας

Την Κυριακή 11 Μάρτη ο Κομαντάντε Μάρκος, ο ηγέτης των Ζαπατίστας, των εξεγερμένων ινδιάνων του νοτιοανατολικού Μεξικού έφτασε θριαμβευτικά στην πρωτεύουσα για να μιλήσει στο μεξικανικό κογκρέσο. Οι Ζαπατίστας μπήκανε στην Πόλη του Μεξικού και πριν απευθυνθεί στους βουλευτές ο Κομμαντάντε Μάρκος μίλησε σε μια μαζική συγκέντρωση που έφτανε τις 150.000 κόσμο, στο κέντρο της πόλης.

Η πορεία ξεκίνησε με μια μαζική συγκέντρωση 10.000 στο Σαν Κριστόμπαλ ντε λας Κάσας — μια απομακρυσμένη πόλη της Τσιάπας. Χιλιάδες διαδηλωτές περίμεναν τους Ζαπατίστας σε κάθε χωριό και κάθε πόλη της μεγάλης διαδρομής προς την Πόλη του Μεξικού.

Η είσοδος των ανταρτών στην πρωτεύουσα παραπέμπει στην θριαμβευτική είσοδο, πριν από έναν περίπου αιώνα, του αντάρτικου αγροτικού στρατού του Εμιλιάνο Ζαπάτα στην Πόλη του Μεξικό. Ο Εμιλιάνο Ζαπάτα ήταν ο θρυλικός ηγέτης της επανάστασης που σάρωσε το Μεξικό τη δεκαετία του 1910.

Οι Ζαπατίστας, που έχουν πάρει το όνομά τους από αυτόν, ξεκίνησαν τον αγώνα τους τον Γενάρη του 1994 από την επαρχία Τσιάπας. Η εξέγερσή τους σηματοδότησε την γέννηση ενός κινήματος ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, που απλώθηκε σε ολόκληρο τον κόσμο στα χρόνια που ακολούθησαν. «Το κίνημα των Ζαπατίστας», έγραφε χαρακτηριστικά η εφημερίδα *«Λα Χορνάδα»* του Μεξικού, «ήταν ένας σημαντικός προπομπός του κινήματος που έχει αναπτυχθεί με τις διαδηλώσεις στο Σηάτλ, την Ουάσιγκτον, την Αυστραλία και την Πράγα».

Ανταρσία

Από τότε που οι διαδηλωτές στο Σηάτλ έκλεισαν τη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου τον Δεκέμβρη του 1999 η ανταρσία ενάντια στην παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου έχει σηματοδοτηθεί από διαδηλώσεις ενάντια σε οργανισμούς σαν τον Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα στην Πράγα, στη Νίκαια, στο Νταβός κλπ.

Ταυτόχρονα, όμως, έχει «ξεχειλίσει» σε μια ολόκληρη σειρά από διαδηλώσεις, απεργίες και εξεγέρσεις ενάντια στις συνέπειες του νεοφιλελευθερισμού — ιδιαίτερα στην Λατινική Αμερική τη χρονιά που μας πέρασε.

Ο «Εθνικοαπελευθερωτικός Στρατός των Ζαπατίστας» έχει τη βάση του στους Ινδιάνους Μάγια της νοτιοανατολικής επαρχίας Τσιάπας του Μεξικού. Η πλειοψηφία των Μάγια της Τσιάπας είναι αγρότες ή εργάτες γης. Κατά κανόνα είναι πάμφτωχοι. Η εκμετάλλευση, η καταπίεση και η καταστολή από τους πλούσιους τοπικούς γαιοκτήμονες και την κυβέρνηση ήταν αμείλικτη και φρικιαστική.

Το 1994 η κυβέρνηση του Μεξικού υπέγραψε την συμφωνία NAFTA που «απελευθέρωνε» το εμπόριο ανάμεσα στις χώρες της βόρειας Αμερικής. Η συμφωνία ήταν κομμάτι της παγκοσμιοποίησης που προωθείται από το κεφάλαιο και έχει σαν στόχο να ανοίξει τις αγορές των χωρών στις πολυεθνικές. Για τους φτωχούς πληθυσμούς του Μεξικού και της Τσιάπας σήμαινε επιδείνωση των φριχτών συνθηκών μέσα στις οποίες ζούσαν — ζούσαν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που ο νεοφιλελευθερισμός έχει διαλύσει τις ζωές εκατομμυρίων εργατών όπου έχει εφαρμοστεί.

Από τότε μέχρι σήμερα οι ηγέτες των Ζαπατίστας έχουν προσπαθήσει πολλές φορές να διαπραγματευτούν με την κυβέρνηση του Μεξικού. Μέχρι τώρα, όμως, οι απόπειρες αυτές έχουν ελάχιστα αποτελέσματα να επιδείξουν και η κυβέρνηση δεν έχει παραιτηθεί από την προσπάθεια να συντρίψει το κίνημα. Η καταστολή, από τον μεξικανικό στρατό και τις παραστρατιωτικές ακροδεξιές δυνάμεις, έχει καταλήξει, ξανά και ξανά, σε σφαγές. Ομως παρά την καταστολή οι Ζαπατίστας συνεχίζουν τον αγώνα τους.

Κρίση

Η πορεία των Ζαπατίστας έρχεται σε μια εποχή ραγδαίων ανακατατάξεων για το Μεξικό. Στις προεδρικές εκλογές που έγιναν την περασμένη χρονιά το PRI, το κόμμα που είχε κυβερνήσει, χωρίς διακοπή, για πάνω από 70 χρόνια το Μεξικό, ηττήθηκε και έχασε την εξουσία.

Οι κυβερνήσεις του PRI, τη δεκαετία του '90, είχαν πρωτοστατήσει στο νεοφιλελευθερισμό και στο άνοιγμα της μεξικανικής οικονομίας στις πολυεθνικές επιχειρήσεις.

Ο νέος πρόεδρος, ο Βιντσέντσε Φοξ, θέλει να συνεχίσει αυτή την πορεία. Ο Φοξ, πριν διεκδικήσει την προεδρία, ανήκε στα κορυφαία στελέχη της Κόκα-Κόλα. Πριν από ένα μήνα συναντήθηκε με τον Τζόρτζ Μπους, το νέο πρόεδρο των ΗΠΑ, με στόχο να κλείσει μια συμφωνία που θα εξασφαλίζει ακόμα μεγαλύτερη πρόσβαση στις αμερικανικές εταιρίες στο Μεξικό.

Πολλές εταιρίες — αμερικανικές ή πολυεθνικές — έχουν ήδη εργοστάσια στο Μεξικό, τα διαβόητα «μακιγιαδόρας». Τα μακιγιαδόρας, που είναι απλωμένα στην συνοριακή γραμμή ΗΠΑ-Μεξικού, αποφέρουν, μέσα από την εκμετάλλευση των εξευτελιστικών μεροκάματων, δισεκατομμύρια στους μετόχους τους. Ο Φοξ και τα αφεντικά των επιχειρήσεων θέλουν να επεκτείνουν τις «ζώνες» των μακιγιαδόρας και σε άλλες περιοχές του Μεξικού — ανάμεσά τους και τις νότιες επαρχίες.

Για να πετύχει τα σχέδιά του, όμως, ο Φοξ χρειάζεται να επιβάλλει την «τάξη» στο Μεξικό και για αυτό η κυβέρνησή του προσπαθεί να «εξομαλύνει» την κατάσταση στην Τσιάπας.

Ο Φοξ πρότεινε «ειρήνη» στους Ζαπατίστας. Η κυβέρνησή του υπόσχεται περισσότερα πολιτικά δικαιώματα για τους Μάγια της Τσιάπας αλλά και για τις άλλες καταπιεσμένες μειονότητες των Ινδιάνων που αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας του Μεξικού. Ο πρόεδρος και τα ΜΜΕ «χαιρέτισαν» την πορεία των Ζαπατίστας στην πρωτεύουσα σαν «ένα βήμα προς την ειρήνη». Ελπίζουν, με αυτόν τον τρόπο, να υποχρεώσουν τον Μάρκος να αποδεχτεί μια συμφωνία που θα περιορίζεται σε τυπικές μόνο μεταρρυθμίσεις.

Οποιο, όμως, και να είναι το αποτέλεσμα των διαβουλεύσεων για τα δικαιώματα των Μάγια και των άλλων Ινδιάνων, η κυβέρνηση έχει και άλλα «θερμά» μέτωπα ανοιχτά. Ο Φοξ και η άρχουσα τάξη του Μεξικού αντιμετωπίζουν τεράστιες δυσκολίες να συνεχίσουν την νεοφιλελεύθερη πολιτική τους — αυτή την πολιτική που έγινε αφορμή για το αρχικό ξέσπασμα των Ζαπατίστας τον Γενάρη του 1994.

Το μέλλον θα εξαρτηθεί από την στάση που θα κρατήσουν οι Ζαπατίστας απέναντι στα άλλα κινήματα που συγκρούονται τώρα με την νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης. Από το πόσο θα καταφέρουν να συνδεθούν με τις αντιστάσεις των εργατών, των φοιτητών, των άνεργων, των φτωχών, της νεολαίας.

ΚΟΡΕΑ

Αλληλεγγύη στους εργάτες της Νταεγού

Πάνω από 4.000 βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί εισέβαλαν στο εργοστάσιο της Νταεγού στο Πουπιόνγκ της Νότιας Κορέας. Με κράνη, ασπίδες, γκλομπ και δακρυγόνα επιτέθηκαν στους 700 απολυμένους εργάτες της Νταεγού και τις οικογένειές τους, που είχαν καταλάβει ειρηνικά, τέσσερις μέρες προτύτερα το εργοστάσιο.

Δεκάδες εργάτες τραυματίστηκαν ενώ 76 συνάδελφοί τους οδηγήθηκαν στον ανακριτή. Η αστυνομία συνέλαβε 7 συνδικαλιστές ενώ 29 άλλοι καταζητούνται. Την ίδια στιγμή, έξω από το εργοστάσιο, τα ΜΑΤ διέλυαν βίαια τις διαδηλώσεις συμπαράστασης στους απολυμένους εργάτες της Νταεγού. Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν και την επόμενη ημέρα με τη συμμετοχή αυτή τη φορά και εκατοντάδων φοιτητών που έτρεξαν να συμπαρασταθούν στους εργάτες.

Η κατάληψη ξέσπασε όταν η διοίκηση της εταιρίας ανακοίνωσε την απόλυση 1750 εργατών. Ανάμεσά τους βρέθηκαν οι σημαντικότεροι συνδικαλιστές και οι πιο μαχητικοί αγωνιστές. Μέσα στα δυο τελευταία χρόνια η Νταεγού έχει απολύσει χιλιάδες εργαζόμενους. Το τελευταίο κύμα απολύσεων ήταν μόλις τον περασμένο Νοέμβρη, όπου 3.500 εργάτες είχαν χάσει τη δουλιά τους.

Η Νταεγού πρακτικά κατάρρευσε το 1999 και το αφεντικό της, ο Κιμ Γου-Τσόνγκ, αφού μετέφερε εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια από τα ταμεία της εταιρίας στους προσωπικούς του λογαριασμούς, εξαφανίστηκε στο εξωτερικό. Οι εφημερίδες στη Νότια Κορέα μιλάνε για τη μεγαλύτερη απάτη όλων των εποχών: η χρεωκοπία της Νταεγού άφησε πίσω της μια μαύρη τρύπα 80 δισεκατομμυρίων δολαρίων και η κυβέρνηση έχει ξοδέψει πάνω από 20 δισεκατομμύρια δολάρια για να διασώσει τους προμηθευτές και τους δανειστές της. Δίκαια γράφουν οι εφημερίδες ότι ο "κύριος Κιμ" έχει δώσει νέο περιεχόμενο στον όρο "βαρώνος-ληστής".

Ομως η αστυνομία και οι δικαστές που χτυπάνε τους απεργούς και φυλακίζουν τους συνδικαλιστές που παλεύουν για τη δουλιά τους, δεν έχουν κουνήσει ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι για να τον συλλάβουν. Ενα σχεδόν χρόνο μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου ο εισαγγελέας δεν έχει εκδόσει καν ένταλμα σύλληψης και ο Κιμ Γου-Τσονγκ περνάει ευχάριστα τις ώρες του ανάμεσα στη γαλλική Ριβιέρα και την Φλόριντα των ΗΠΑ. "*Η Νταεγού είχε πάντοτε στενές σχέσεις με την κυβέρνηση. Υποψιαζόμαστε ότι η Νταεγού έχει λαδώσει τους πολιτικούς και αυτό εξηγεί γιατί η κυβέρνηση αρνείται να συλλάβει τον κύριο Κιμ*" έλεγε ένας συνδικαλιστής στις εφημερίδες. Το 1995 ο Κιμ Γου-Τσονγκ είχε κριθεί ένοχος από τα δικαστήρια για την συστηματική δωροδοκία του Ρο Ταε-Γου, του προέδρου της Νότιας Κορέας την περίοδο 1989-1993. Το δικαστήριο τον είχε καταδικάσει σε ποινή φυλάκισης, όμως η ποινή ανεστάλει λόγω της "οικονομικής του προσφοράς"!

Οι εργάτες της Νταεγού απάντησαν με άμεση κήρυξη απεργίας στην ανακοίνωση των απολύσεων. Σε μια συμβολική κίνηση οι εργάτες πήραν την προεδρική καρέκλα, στην οποία καθόταν όλα αυτά τα χρόνια ο Κιμ Γου-Τσονγκ και την έκαψαν.

Η Νταεγού ήταν η δεύτερη μεγαλύτερη εταιρία στην Κορέα. Η "ανασυγκρότησή" της -με την απόλυση χιλιάδων εργατών και το κλείσιμο εκατοντάδων εργοστασίων και γραφείων- είναι ένα από τα βασικά κομμάτια του νεοφιλελεύθερου προγράμματος του προέδρου Κιμ Ντάε-Γιουνκ.

"*Πρόκειται για πόλεμο ενάντια στον εργαζόμενο λαό της Νότια Κορέας*" γράφει η "Εκκληση για Διεθνή Δράση Αλληλεγγύης" που απευθύνουν σοσιαλιστές, συνδικαλιστές, εργάτες και φοιτητές από τη Νότια Κορέα στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα. "*Παρόλα αυτά, μετά την καταστολή, οι εργάτες, θαρραλέα, έχουν αρχίσει ξανά να οργανώνονται. Κάνουν καθημερινές συγκεντρώσεις στο Πουπιόνγκ και προσελκύουν την υποστήριξη άλλων εργατών και οργανώσεων. Σαν αντίδραση το καθεστώς έχει στείλει ακόμα περισσότερους αστυνομικούς και προσπαθεί να καταπνίξει κάθε απόπειρα διαμαρτυρίας. Μοιάζει σχεδόν με επιστροφή στις μέρες της στρατιωτικής κυριαρχίας...*

Καλούμε επειγόντως το παγκόσμιο εργατικό κίνημα σε άμεση δράση συμπαράστασης με στόχο την εξάσκιση διεθνούς πίεσης πάνω στο βίαιο καθεστώς του Κιμ Ντάε-Γιουνγκ. Ζητάμε διαμαρτυρίες και εργατικές κινητοποιήσεις με στόχο τις πρεσβείες και τα προξενεία της Νότιας Κορέας, τα πρατήρια και τα συνεργεία της Νταεγού και κάθε άλλο οργανισμό αντιπροσωπευτικό της νοτιοκορεάτικης κυβέρνησης".

ΓΕΝΟΒΑ 20 - 22 ΙΟΥΛΗ

Παγκόσμια αντικαπιταλιστική διαδήλωση ενάντια στου

Παγκοσμιοποιήστε την α

Το κίνημα που γεννήθηκε στο Σηάτλ το Νοέμβρη-Δεκέμβρη του 1999, και έκανε το γύρο του κόσμου με τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις στη Μελβούρνη, στην Πράγα, στη Σεούλ, στη Νίκαια, στο Νταβός, στο Πόρτο Αλέγκρε βάζει σαν επόμενο σταθμό του τη Γένοβα το καλοκαίρι. Στις 20-22 Ιούλη 2001 γίνεται στη Γένοβα της Ιταλίας η Σύνοδος Κορυφής G8 δηλαδή των 7 πλουσιότερων κρατών (ΗΠΑ, Γερμανία, Ιαπωνία, Γαλλία, Βρετανία, Καναδά, Ιταλία) μαζί με τη Ρωσία.

Είναι η συνάντηση των "πλανηταρχών", το διευθυντήριο όλων των διεθνών οργανισμών που κατευθύνουν τις τύχες του παγκόσμιου καπιταλισμού. Εκεί βγαίνουν οι οδηγίες για το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα που σπέρνουν την πείνα στο τρίτο Κόσμο και τη λιτότητα των "διαρθρωτικών προγραμμάτων" στην Τουρκία, στην Κορέα, στην Αργεντινή. Εκεί βγαίνουν οι οδηγίες για τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και την "απελευθέρωση των αγορών" σύμφωνα με τις επιθυμίες των μεγαλύτερων πολυεθνικών, περιφρονώντας τις ζωές και το περιβάλλον εκατομμυρίων ανθρώπων. Εκεί βγαίνουν οι οδηγίες αλλά και οι διαμάχες που καταλήγουν στις επεμβάσεις του ΝΑΤΟ, στην επίδειξη δύναμης με τις βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανίου και τα άλλα φρικαλέα οπλικά συστήματα θανάτου.

Φέτος ειδικά, η ημερήσια διάταξη των "8" έχει σαν προτεραιότητα δυο θέματα -την ύφεση στην αμερικάνικη οικονομία και την απελευθέρωση της παγκόσμιας αγοράς υπηρεσιών. Τι σημαίνει το πρώτο το ζουν ήδη οι εργάτες στις πιο μεγάλες βιομηχανίες: 17.000 απολύσεις στην Τζένεραλ Μότορς και κλείσιμο εργοστασίων σε Αμερική και Ευρώπη, 10.000 στην Ντέμλερ-Κράισλερ, περικοπές και "αναδιαρθρώσεις" στην Ερικσον, στα πιο μεγάλα ονόματα των κλάδων αιχμής όπως οι τηλεπικοινωνίες και οι νέες τεχνολογίες που μέχρι χτες φιγουράριζαν σαν "θαύματα" της "νέας οικονομίας". Όσο για την "αγορά υπηρεσιών", πίσω από την τεχνοκρατική ορολογία κρύβεται η προσπάθεια για πλήρη ιδιωτικοποίηση στους τομείς της Υγείας, της Παιδείας και της Κοινωνικής Ασφάλισης.

Τους ξέρουμε καλά αυτούς τους προσανατολισμούς και εδώ. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι εργαζόμενοι στα κρατικά Νοσοκομεία, γιατροί, νοσηλευτές, κυβερνητικοί εργάτες δίνουν διαρκώς μάχες για να μην παραδοθεί η Υγεία στα χέρια των αρπακτικών του κέρδους. Το Ενιαίο Λύκειο και η εκπαιδεύτική μεταρρύθμιση που προσπαθεί να επιβάλει ο Ουράνιος είναι πλήρως εναρμονισμένα με τη Διακήρυξη της Μπολόνια που προσπαθεί να προσαρμόσει την παιδεία στις ανάγκες της αγοράς. Οι συνεχείς προσπάθειες για μετοχοποιήσεις, ιδιωτικοποίησεις και ξεπούλημα των δημόσιων και ημικρατικών οργανισμών με το πρόσχημα τάχα του εκσυγχρονισμού είναι πλήρως εναρμονισμένες με αυτές τις αποφάσεις των πλανηταρχών, όπως και αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης που ζητούν κυβέρνηση και εργοδότες.

Χιλιάδες εργαζόμενοι, νεολαίοι, φοιτητές, συνταξιούχοι, άνεργοι, σε ολόκληρο το κόσμο κινητοποιούνται ενάντια στη διεύρυνση της εξουσίας του κεφαλαίου και τις συνέπειες που αυτό έχει πάνω στη ζωή μας. Το σύνθημα "Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη" έχει ενώσει στην κοινή δράση χιλιάδες αντικαπιταλιστές διαδηλωτές απ' όλο τον κόσμο, ενάντια στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στην Πράγα. Στη Γένοβα τον Ιούλοι θα βρεθούν πολύ περισσότεροι.

Οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που αγωνίζονται να σώσουν την Αφρική από τα βάρη του χρέους και τα νύχια των διεθνών τραπεζών συγκεντρώθηκαν στο Ντακάρ της Σενεγάλης και καλούν στη Γένοβα. Το Φόρουμ που συγκεντρώθηκε στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας καλεί στη Γένοβα. Ο Ζοζέ Μποβέ και τα κινήματα της Γαλλίας που πρωτοστάτησαν σε όλα τα μέχρι σήμερα βήματα καλούν στη Γένοβα. Οι αντικαπιταλιστές διαδηλωτές του Νταβός της Ελβετίας καλούν στη Γένοβα. Η πρωτοβουλία "Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση" έχει ξεκινήσει ήδη την καμπάνια στη Βρετανία και καλεί για Πανευρωπαϊκή κινητοποίηση στη Γένοβα. Στην Ελλάδα έχει συσταθεί επίσης «Πρωτοβουλία Γένοβα 2001» με τη συμμετοχή εκπροσώπων πολλών συνδικάτων, εργατικών κέντρων, του ΣΥΝ, των Οικολόγων Εναλλακτικών, πανεπιστημιακών, δημοσιογράφων και πολλών άλλων.

Όλα αυτά τα κινήματα διακηρύσσουν ότι ένας άλλος κόσμος, απαλλαγμένος από τις καταστροφές και τις αδικίες του καπιταλισμού, είναι εφικτός. Γι' αυτό θα πρέπει να είμαστε όλοι εκεί. Η Γένοβα θα είναι η συνέχεια και η κορύφωση των αγώνων που δίνουμε εδώ για να σώσουμε τα σχολεία μας, τα νοσοκομεία μας, τις δουλειές μας, για να προστατέψουμε το περιβάλλον και τη ζωή των παιδιών μας.

Για να οργανώσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τη συμμετοχή μας σε αυτή την παγκόσμια αντικαπιταλιστική κινητοποίηση χρειάζεται να οργανώσουμε και εδώ «Πρωτοβουλία Γένοβα 2001».

Μια τέτοια πρωτοβουλία στη Κύπρο μπορεί και πρέπει να έχει και τη συμμετοχή των τουρκοκυπρίων. Τα τελευταία δυό χρόνια οι τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι και ιδιαίτερα τα συνδικάτα των εκπαιδεύτικών και των δημοσίων υπαλλήλων έχουν πρωτοστατήσει στις μεγαλύτερες εργατικές κινητοποιήσεις που έγιναν ποτέ στο βορρά με στόχο να υπερασπιστούν τις δουλειές και τις καταχτήσεις τους.

Η εμπειρία της πρωτοβουλίας «Πράγα 2000» έδειξε ότι υπάρχουν οι δυνατότητες για τη συγκρότηση μιας πλατειάς πρωτοβουλίας με τη συμμετοχή ελληνοκυπριακών αλλά και τουρκοκυπριακών οργανώσεων και συνδικάτων.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ 3 ΜΑΡΤΗ

ΝΙΚΑΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ

15.000 δια ενάντια στην Τε

15.000 χιλιάδες διαδηλωτές έδ στην Τεργέστη της Ιταλίας αντικαπιταλιστικής διαδήλωσ Συγκεντρώθηκαν για να διαδηλ υπουργών Περιβάλλοντος της του κόσμου, διαμαρτυρόμενοι στροφή του πλανήτη.

Την ίδια στιγμή χιλιάδες χιλιόμετρ Κανκούν του Μεξικού εκατοντάδες διαμαρτυρηθούν ενάντια στην σύνο ρουμ που γινόταν στην πόλη. Το Φόρο του πλανήτη. Πριν από μερικές βδ χρόνο, την ετήσια σύνοδό του στο Ν θέρετρο αυτή τη φορά.

Αλλά όπως στο Νταβός, στο Ση πλουσίων δεν μπορούν να ξεφύγουν λιστικού κινήματος.

Οι διαδηλωτές οργάνωσαν στο Ανάμεσα στους ομιλητές ήταν και ο στο κίνημα ενάντια στην επιβολή διδ UNAM του Μεξικού μέχρι πρόσφατα

Οι ηγέτες του Φόρουμ προσπάθησ νίας" με τους διαδηλωτές. Αυτό όμως αντιμετωπίσει με τα "συνήθη μέσα" έρευνες, στολές εκστρατείας, αστυ πλάνα.

Παρόλα αυτά δεν κατάφεραν να ούτε την αντισύνοδο.

ους 8 «πλανητάρχες»

αντίσταν!

διαδηλωτές
α στους G8
Τεργέστη

**ωτές έδωσαν το Σάββατο 3 του Μάρτη
αλίας μία πρόγευση της παγκόσμιας
αδήλωσης που θα γίνει στη Γένοβα.
α διαδηλώσουν ενάντια στη σύνοδο των
ος της G 8, των 8 πλουσιότερων χωρών
όμενοι ενάντια στην οικολογική κατα-**

χιλιόμετρα μακριά, στο παραθαλάσσιο θέρετρο
οντάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονταν για να
στην σύνοδο του Παγκόσμιου Οικονομικού Φό-
η. Το Φόρουμ είναι το "κλαμπ" των βαθύπλουτων
ερικές βδομάδες είχε οργανώσει, όπως κάθε
του στο Νταβός της Ελβετίας -σε ένα χειμερινό

ς, στο Σηάτλ και στην Πράγα οι σύνοδοι των
ξεφύγουν από την καταδίωξη του αντικαπιτα-

σαν στο Κανκούν το δικό τους αντισυνέδριο.
ήταν και οι φοιτητές που είχαν πρωτοστατήσει
πιβολή διδάκτρων που σάρωσε το πανεπιστήμιο
πρόσφατα.

ροσπάθησαν να ανοίξουν ένα "κανάλι επικοινω-
Αυτό όμως δεν εμπόδισε την αστυνομία να τους
ήθη μέσα": μπλόκα στους δρόμους, σωματικές
είας, αστυνομικοί σκύλοι, ελικόπτερα και αερο-

άφεραν να σταματήσουν ούτε την διαδήλωση,

G8: Το «διευθυντήριο» της φτώχειας και του ρατσισμού

Οι G8 είναι οι ηγέτες των μεγαλύτερων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που έχουν την ευθύνη για την φτώχεια και την εκμετάλευση σε ολόκληρο το κόσμο. Μια νέα έκθεση που κυκλοφόρησε πρόσφατα αποκαλύπτει οτι είναι υπεύθυνοι και για τη φτώχεια στις ιδιες τους τις χώρες και μάλιστα στο πιο ευαίσθητο κομμάτι τα παιδιά.

Η Ρωσία είναι πρώτη σε αριθμό παιδιών που ζούν κατω απο το όριο της φτώχειας με με ποσοστό 26,6%. Δεύτερες με ελάχιστη διαφορά έρχονται οι ΗΠΑ! Στην πλουσιότερη χώρα του κόσμου το 26,3% των παιδιών μεγαλώνουν σε συνθήκες κάτω απο το όριο της φτώχειας. Ορισμένες Πολιτείες μάλιστα των ΗΠΑ, όπως Νεα Υόρκη, Καλιφόρνια, Μασαχουσέτη, Αριζόνα ξεπερνούν το θλιβερό ρεκόρ της Ρωσίας. Οι ανύπαντρες μητέρες στις ΗΠΑ αντιμετωπίζουν το χειρότερο πρόβλημα απο όλες τις χώρες καθώς το 60% αναγκάζονται να μεγαλώσουν τα παιδιά τους μέσα στη φτώχεια. Τρίτη χώρα στον κατάλογο είναι η Βρετανία με ποσοστό παιδικής φτώχειας 21,3%.

Στην ημερήσια διάταξη του G8 όμως στη Γένοβα δεν υπάρχει κανένα θέμα γι αυτό το πρόβλημα. Οι υπουργοί εξωτερικών και δικαιοσύνης των «8» που συναντήθηκαν στο Μιλάνο για να προετοιμάσουν την ατζέντα της Γένοβα είχαν άλλες προτεραιότητες: πάταξη του «οργανωμένου εγκλήματος» και της «λαθρομετανάστευσης». Τρομονόμοι για τους ντόπιους και ρατσιστικά φράγματα για τους μετανάστες, είναι τα σχέδια που θα συζητήσουν οι «πλανητάρχες».

Πραγματικά έχουμε κάθε λόγο να κινητοποιηθούμε όλοι για να διαδηλώσουμε τον Ιούλη στη Γένοβα.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Το κέρδος Νο 1 ασθένεια στον κόσμο

Ο αφθώδης πυρετός των χοίρων εμφανίστηκε πρίν ακόμη κοπάσει ο σάλος απο την αρρώστια των τρελών αγελάδων. Εκατομμύρια άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο ανυσηχούν πραγματικά για τους κινδύνους απο αυτές τις ασθένειες και διερωτούνται τι να τρώμε πιά.

Μπορεί οι διάφοροι ειδικοί να μας βεβαιώνουν ότι ο αφθώδης πυρετός δεν είναι επικίνδυνος για τον άνθρωπο άλλα ποιός τους πιστεύει πιά. Εξάλλου πάνω απο 80 άτομα έχουν πεθάνει από την εξάπλωση της νόσου των τρελλών αγελάδων στον άνθρωπο και κανείς δεν ξέρει πόσοι ακόμα θα πεθάνουν.

Πολύς κόσμος διερωτάται πως εμφανίζονται αυτές οι ασθένειες, και εξαπλώνονται έτσι γρήγορα; Η εξέλιξη της νόσου των τρελλών αγελάδων είναι πολύ χαρακτηρίστική.

Στη διάρκεια της δεκαετίας του '80-'90 ο καθηγητής Ρίτσαρντ Λέισι προειδοποιούσε ότι χρειάζονται άμεσες πρωτοβουλίες για να αποφευχθούν όλα αυτά. Η τότε κυβέρνηση των Συντηρητικών εξαπέλυσε μία εκστρατεία κατά του Λέισι προκειμένου να μην βάλει σε κίνδυνο τα κέρδη των εταιρειών παραγωγής βοοειδών. Άρχισαν να τον κατασυκοφαντούν και να αμφισβητούν την υγεία του και στο τέλος τον ανάγκασαν να βγει σε πρόωρη σύνταξη. Όταν όμως βγήκαν στην επιφάνεια τα επίσημα στοιχεία για τις τρελές αγελάδες, αποδείχτηκε ότι ο Λέισι είχε δίκιο.

Ο Ρίτσαρντ Λέισι έδωσε στην εφημερίδα Socialist Worker μία αποκλειστική συνέντευξη που εξηγεί γιατί υπάρχει ακόμα μεγάλος κίνδυνος από την ασθένεια των τρελών αγελάδων. Παρακάτω ακολουθούν κάποια αποσπάσματα από τη συνέντευξη.

Στην αναφορά των Βρετανών για την ασθένεια των τρελών αγελάδων έχει αποκοπεί το κομμάτι εκείνο που είναι η δικαίωση των όσο έχετε πει. Πώς αισθάνεστε γι' αυτό;

Για μένα τώρα είναι λίγο αργά. Εχω βγει σε σύνταξη από το 1995. Θα ήταν καλύτερα αν άνοιγε η συζήτηση τότε. Αντίθετα υπήρξε η προσπάθεια να με κατασυκοφαντήσουν. Αν τότε λαμβάνονταν κάποια μέτρα είμαι απόλυτα σίγουρος ότι θα είχαμε σώσει κάποιες ζωές. Υπάρχει ένα πρόβλημα σε σχέση με όσα υποστηρίζει η κυβέρνηση. Κατηγορεί διάφορους πολιτικούς και αρκετούς επιστήμονες σε σχέση με το τι συνέβη το 1996. Ο κόσμος σήμερα πιστεύει ότι για όλα ευθύνεται η προηγούμενη κυβέρνηση και ότι τώρα τα πράγματα έχουν ξεδιαλύνει. Αλλά δεν είναι έτσι.

Η κυβέρνηση, λάθος κατά τη γνώμη μου, ρίχνει το φταίξιμο στο ζήτημα της τροφής των βοοειδών. Η ασθένεια των προβάτων που έχει ομοιότητες με την ασθένεια των τρελών αγελάδων έχει παραμείνει για δύο αιώνες και δεν έχει προκληθεί από την τροφή. Η αρρώστια διατηρείται γιατί είναι κληρονομική, περνά με κατακόρυφη μετάδοση από τη μητέρα στο παιδί. Σε κάθε χρόνια πάθηση στο σώμα της μητέρας υπάρχει πάντα ο κίνδυνος μετάδοσης στο παιδί. Οπως για παράδειγμα το έιτζ.

Ο μολυσματικός παράγοντας είναι ανθεκτικός στο περιβάλλον. Τη δεκαετία του '40 στην Ισλανδία προσπάθησαν να απαλλαγούν από την ασθένεια των προβάτων. Σκότωσαν όλα τα κοπάδια και έβαλαν στα εκτροφεία νέα πρόβατα που δεν είχαν χτυπηθεί από την ασθένεια. Τα νέα κοπάδια αρρώστησαν μερικά χρόνια μετά γιατί το μικρόβιο είχε μείνει στο περιβάλλον. Πρέπει να φτιάξουμε νέα εκτροφεία γιατί το μικρόβιο παραμένει στην ατμόσφαιρα. Αλλά έτσι το κόστος είναι πολύ μεγάλο. Αν δεν το αντέχεις οικονομικά τότε εφευρίσκεις διάφορα ψεύδη για να μην χρειαστεί να το κάνεις.

Διαφωνείτε με τα επίσημα λεγόμενα ότι η ασθένεια τείνει να εξαλειφθεί στην Βρετανία;

Αυτό που με ανησυχεί είναι ότι τα επίσημα συμπεράσματα προκύπτουν από έρευνες που γίνονται στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Από αυτό το πανεπιστήμιο προερχόταν ο πρόεδρος της Επιστημονικής Συμβουλευτικής Επιτροπής πάνω στο θέμα των τρελών αγελάδων, Ρίτσαρντ Σάουθγουντ, ο οποίος έκανε λάθος. Η βασική του εργασία ήταν να προβλέψει την αυθόρμητη εξαφάνιση της ασθένειας των τρελών αγελάδων, λέγοντας ότι ο αριθμός των μολυσμένων αγελάδων συνεχώς θα μειωνόταν. Οι δαπάνες αποκατάστασης των εκτροφείων μειώθηκαν. Από το 1996 οι κτηνοτρόφοι ήξεραν ότι οι μεγάλες στην ηλικία αγελάδες δεν θα πήγαιναν στην τροφική αλυσίδα οπότε δεν υπήρχε κάποιος πιεστικός λόγος να αναφερθούν οι περιπτώσεις μολυσμένων αγελάδων.

Τα περιστατικά στην Ιρλανδία και σε μερικές άλλες χώρες αυξάνονται. Αυτή η αύξηση δεν μπορεί βασικά να αποδοθεί στις τροφές από κρέας και κοκάλα στα βοοειδή. Είναι επίσης παράξενο ότι η υπόλοιπη Ευρώπη συμφώνησε να περάσει στη σφαγή των βοοειδών αλλά όχι η Βρετανία. Αυτό σημαίνει ότι δεν είμαστε σε θέση να πάρουμε μία ακριβή διαβεβαίωση. Θα προτιμούσα περισσότερη ειλικρίνεια.

Τι δείχνει η περίπτωση των τρελών αγελάδων για τη σχέση επιστήμης και επιχειρήσεων;

Η πρώτη μου ακαδημαϊκή θέση ήταν στο Μπρίστολ το 1966. Είχαμε επαρκή χρηματοδότηση και πίστευα ότι ένας από τους βασικούς μας ρόλους ήταν να ελέγχουμε την παραγωγή. Οταν ήρθα στο Λίντς το 1983 αφού πρώτα είχα δουλέψει στη δημόσια υγεία, ήμουν καταρρακωμένος από την αλλαγή. Είχαμε έλλειψη από κεντρική χρηματοδότηση και πολλούς μαθητές. Η χρηματοδότηση από τις επιχειρήσεις έχει ένα αποτέλεσμα. Οι επιστήμονες ξέρουν ότι αν κάνουν κριτική στους επιχειρηματίες τότε δεν θα ξαναπάρουν τη χρηματοδότηση. Πρέπει να διαχωρίσουμε τον έλεγχο των επιστημόνων από τη βιομηχανία. Πρέπει να είναι ανεξάρτητος.

Η κυβέρνηση των εργατικών πιστεύει ότι η ασθένεια των τρελών αγελάδων είναι πρόβλημα που ανήκει στο παρελθόν και ότι τα πράγματα είναι διαφορετικά με την Υπηρεσία Ελέγχου Τροφίμων.

Είναι ψέμα. Ο επικεφαλής της Υπηρεσίας Ελέγχου Τροφίμων προέρχεται από το ίδιο πανεπιστήμιο όπως και ο υπεύθυνος της Συμβουλευτικής Επιτροπής για τις τρελές αγελάδες που τα έκανε όλα λάθος. Το γεγονός ότι δεν ελέγχονται δείχνει ότι δεν είναι σοβαροί. Τα ίδια στελέχη των υπουργείων που επηρέασαν την προηγούμενη κυβέρνηση είναι ακόμα στη θέση τους. Δεν έχει γίνει τίποτα. Δεν έχουν ούτε καν πάρει μέτρα για τους κρεοπώλες που ακόμα έχουν την άδεια να πωλούν ωμό και ψημένο κρέας στο ίδιο κατάστημα. Το αποτέλεσμα είναι να έχουμε περισσότερες επιδημίες από τα βακτηρίδια στο φαγητό. Οι μόνες σημαντικές αλλαγές για την ασφάλεια του φαγητού τα τελευταία 10 χρόνια, έχουν σχέση με τη σαλμονέλα στα αυγά και τις συμβουλές στις εγκύους να αποφεύγουν κάποιες τροφές. Σε όλα τα υπόλοιπα, παρά το μεγάλο ενδιαφέρον του κόσμου, δεν έχει γίνει καμία αλλαγή στη βασική φιλοσοφία της βιομηχανίας ή της κυβέρνησης.

Οι ταξικοί αγώνες φέρνουν την απελευθέρωση των γυναικών

Λίγο πριν τις 8 του Μάρτη, την ημέρα που έχει καθιερωθεί να γιορτάζεται σαν η μέρα της γυναίκας βγήκε στη δημοσιότητα μια έρευνα που έγινε για λογαρισμό της ΠΟΓΟ με θέμα την αύξηση των διαζύγιων.

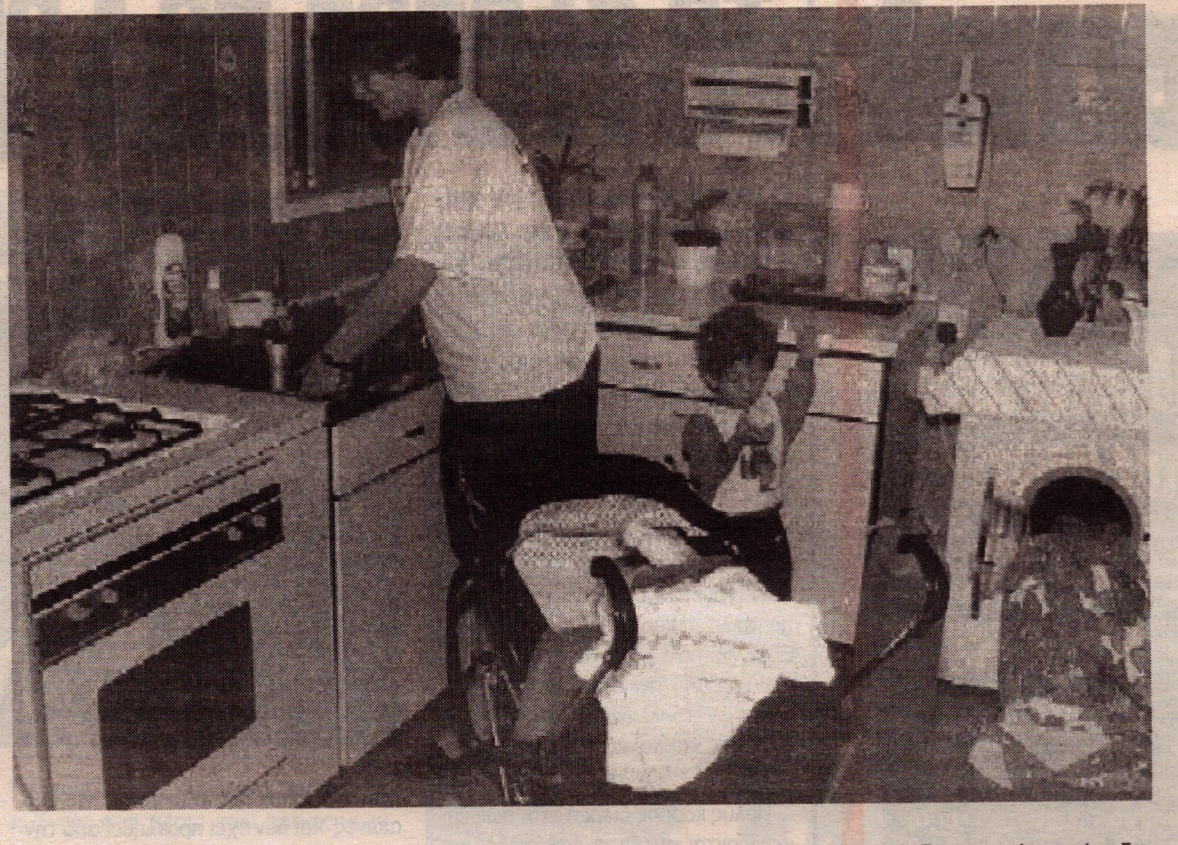

Η ερευνα παρουσιάζει ενδιαφέρον όχι τόσο για τ' αποτελέσματα της όσο για τις ερωτήσεις. Στην ερώτηση τι φταίει για την αύξηση των διαζυγίων υπάρχουν οι εξής επιλογές: α) η γυναίκα έγινε πιο ανεξαρτητη (απάντησε το 40%), β) έχει πολλές ευθύνες (3%), γ) είναι πιο μορφωμένη (5%), δ) βρισκόνται στο τόπο μας πολλές ξένες (34%), ε) έχει μειώθει η ανοχή μεταξύ των ατόμων (17%). Όλες σχέδον οι ερωτήσεις έχουν σαν στόχο τη γυναίκα, υπονοώντας ότι αυτή είναι το προβλημά, ένω η ερώτηση για τις ξένες μόνο ρατσιστική μπορεί να χαρακτηριστεί.

Η κατεύθυνση που θα έπρεπε να δίνει μια αριστέρη γυναικεία οργάνωση για το τι φταίει στις σχέσεις των ζευγαρίων μέσα στην εργατική οικογένεια, στόχο πρέπει να έχει πρώτα και κύρια το κράτος και το σύστημα της αλλοτρίωσης, της αποξένωσης και της οικονομικής μιζέριας που ακροτηριάζει τις σχέσεις των ανθρώπων και όχι τη γυναίκα που είναι το πρώτο και μεγαλύτερο θύμα αυτής της κατάστασης.

Για να έχει όμως αυτή τη πολιτική πρέπει να παλεύει για την ανατροπή του συστήματος και όχι για την μεταρύθμιση του. Η ΠΟΓΟ όμως και το ΑΚΕΛ ρίχνουν το βάρος της πάλης μέσα στο κοινοβούλιο και τις νομοθεσίες και πιστεύουν οτι οι διακρίσεις ενάντια στις γυναίκες θα μειωθούν αν αυξηθεί ο αριθμός των γυναικών μέσα στα κέντρα αποφάσεων.

Νομοθετική ισότητα

Δεν είναι καθόλου έτσι τα πράγματα. Πολλές γυναίκες έφτασαν στα ανώτατα αξιώματα οπως η Θάτσερ που έγινε πρωθυπουργός στη Βρεττανία ή στη Κύπρο η Στέλλα Σουλιώτου που ήταν αρχικά υπουργός και μετά Γενική Εισαγγελέας, αλλά κανένα οφελος για τις γυναίκες δεν υπήρξε. Ακόμη και η νομοθετική κατοχύρωση της γυναίκας δεν είναι αρκετή για να εξαλείψει τις διακρίσεις και την καταπίεση των γυναικών.

Σήμερα έχουμε νομοθεσίες για την ισομισθία, για προστασία της μητρότητας, τον πολιτικό γαμο. Τι όμως εφαρμόζεται; Ο νόμος για την ισομισθία ψηφίστηκε απο το 1989 και έμεινε στα χαρτιά. Η προστασία της μητρότητας, συνεχίζει να είναι λόγια αφού πολλοί εργοδότες απολύουν τις έγκυους γυναίκες. Οσο αφορά τα διαζύγια, η ταλαιπωρεία να πάρει κάποιος διαζύγιο δεν περιγράφεται αφού η εκκλησία δεν αναγνωρίζει αυτό που εκδίδει η πολιτεία, ενω η πολιτεία δεν αναγνωρίζει αυτό της εκκλησία, με αποτέλεσμα κάποιος που θέλει να ξαναπαντρευτεί να μην μπορεί.

Οσο μάλιστα κατεβαίνει κανείς την κοινωνική κλίμακα οι νομοθεσίες αυτές αχρηστεύονται τελείως. Η πλειοψηφία των εργατριών στα εργοστάσια ελάχιστα κέρδισαν απο αυτες τις νομοθεσίες, και αυτό φαίνεται και από τα στοιχεία που δίνει το ίδιο το Υπουργείο Εργασίας. Η διαφορά μισθών μεταξύ ανδρών και γυναικών στις ανώτερες διοικητικές και διευθυντικές θέσεις είναι 24,5% ενω η μισθολογική διαφορά μεταξύ εργατών και εργατριών στην βιομηχανία ανεβαίνει στο 68%.

Ολ΄αυτά δεν σημαίνουν ότι δεν θέλουμε οι γυναίκες να παίρνουν ψηλές θέσεις ή να ψηφίζονται νόμοι ενάντια στις δικαρίσεις σε βάρος των γυναικών, αλλά αυτά δεν είναι αρκετά.

Ταξικοί αγώνες

Σήμερα οι γυναίκες αποτελούν ένα μεγάλο ποσοστό της εργατικής τάξης. Η καθημερινή συμμετοχή στην παραγωγή, τις κάνει να αισθάνονται όλο και πιο έντονα την καταπιέση και τις διακρίσεις εναντίον τους αλλά ταυτόχρονα δυναμώνει η αυτοπεποίθηση τους για να παλέψουν ενάντια σε αυτά. Η απάντηση πρέπει να είναι μιά απάντηση κοινή με την υπόλοιπη εργατική τάξη.

Μέσα στις σημερινές συνθήκες που εργοδότες και κυβέρνηση μειώνουν καθημερινά το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, γίνεται όλο και πιό καθαρό τόσο στις γυναίκες όσο και στους άνδρες οτι οι περικοπές στην υγεία, στην παιδεία, τα χαμηλά μεροκάματα και οι απολύσεις, κτυπούν όχι μονο την γυναίκα αλλά όλη την εργατική οικογένεια, που θέλει να πάει στο νοσοκομείο και πρέπει να περίμενει με τις ώρες, που θέλει να σπουδάσει τα παιδιά της και δεν μπορεί, που για να τα βγάλει πέρα χρειάζεται οχι μόνο τον μισθό του αντρά αλλά και της γυναίκας και πάλι δεν τους φτάνει.

Μπρόστα σε αυτή την εικόνα φαίνεται καθαρά τα αδιέξοδο αυτών που έχουν σαν λάβαρο την εξασφάλιση κάποιων μεταρρυθμίσων σε νομικό επίπεδο μέσα από κοινοβουλευτικές διαδικασίες.

Αυτό που χρειάζεται είναι να πιάσουμε το νήμα της επαναστατικής παράδοσης και των μαζικών αγώνων που στόχο είχαν όχι την μερική μεταρρύθμιση του συστήματος αλλά την ανατροπή του, γιατί είναι αυτό που γεννά τις διακρίσεις, τον συντηρητισμό και τις ηθικολογίες.

Απο τις άρχες του 20ου αιώνα η γυναίκα παλεύει οργανωμένα για να ανατρέψει την καταπίεση και τις διακρίσεις εναντίον της. Στην Γερμανία, στις ΗΠΑ και πάνω απ΄ ολα στη Ρωσία τα πρώτα χρόνια της Επανάστασης του Οκτώβρη, έδωσαν με συνέπεια τις μάχες για τη γυναικεία απελευθέρωση και τις κέρδισαν γιατί κινητοποίησαν τις γυναίκες μέσα στο χώρο όπου βρίσκεται η δύναμη τους, μέσα στους χώρους δουλίας.

Μόνο όταν έχουμε αυτό τον στόχο, την ανατροπή του καπιταλισμού, μπορούμε να κερδίσουμε, οχι μόνο την γυναικεία απελευθέρωση, αλλά την απελευθέρωση ολόκληρης της κοινωνίας.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Καλώδια ηψηλής τάσης

Να φύγουν απο τις κατοικημένες περιοχές

Σύμφωνα με ερευνα του κορυφαίου επιστήμονα Ρίτσαρντ Ντολ, που αποκάλυψε την σχέση μεταξυ του καπνίσματος και του καρκίνου των πνευμόνων, υπάρχει διασύνδεση των καλωδίων υψηλής τάσης με την εμφάνιση λευχαιμίας σε παιδία που κατοικούν κοντα σε ηλεκτρικούς πυλώνες.

Η ενλόγω έρευνα χρηματοδοτηθηκε απο το εθνικό Ραδιολογικό Γραφείο Προστασίας, που θεωρείται στην Βρετανία οτι ειναι ο κατεξοχήν οργανισμός της κυβέρνησης που είναι υπεύθυνος για την παρακολούθηση της ραδιενέργειας. Ετσι για πρώτη φορα βρετανικό κυβερνητικό σώμα παραδέχεται αυτή την σύνδεση. Ακόμη διάφοροι αλλοι ειδικοί δέχονται οτι το ισχυρό μαγνητικό πεδίο που διαθέτουν τα καλώδια πιθανό να είναι ένα απο τα αίτια της εμφάνισης καρκίνου σε χιλιάδες άτομα που η κατοικία τους ειναι κοντα σε τετοια καλώδια.

Μέτα απο τις τελευταίες αποκαλύψεις αναμένεται να ξεσηκωθεί θύελλα διεκδικήσεων για αποζημιώσεις εκατομμυρίων απο οικογένεις με παιδία που έπεσαν θύματα της λευχαιμίας εξαιτίας των καλωδίων στην περιοχή τους.

Αυτές οι εξελίξεις δικαιώνουν πλήρως τους κατοίκους της Αραδίππου, αλλα και άλλων περιοχών, που φωνάζουν εδώ και πολύ καιρό για τα αυξημένα κρούσματα λευχαιμίας που εχουν εμφανιστεί και τη σχέση τους με τους ηλετρικούς πυλωνες που είναι εγκατεστημένοι στην περιοχή. Η έρευνα έρχεται να δικαιώσει ολον αυτον τον κόσμο που παρα το ψηλό ποσοστό κρουσμάτων λευχαιμίας, βρέθηκε αντιμέτωπος με τα ψέματα της κυβέρνησης και διαφόρων «ειδικών» που τους διαβεβαιωναν οτι δεν υπήρχε καμία σχέση μεταξυ των πυλώνων και την αύξηση των κρουσμάτων λευχαιμίας.

Σήμερα έρχονται οι υπεύθυνοι της ΑΗΚ και συνιστούν στον κόσμο να μην αγοράζει σπίτια σε περιοχές με καλώδια υψηλής τάσης, ενω για χρόνια τωρα δεν παραδέχονταν την σχέση μεταξυ των καλωδίων και των κρουσμάτων λευχαιμίας. Εν τω μεταξύ η κυβέρνηση Κληρίδη, παρα το οτι και αυτή διαβεβαίωνε τον κόσμο οτι δεν διατρέχει κανενα κίνδυνο η υγεια του απο τους ηλεκτρικους πυλώνες, κάνει ότι δεν τρέχει τίποτα. Δεν έχει πεί λέξη για το ποια μέτρα θα πάρει για να αποζημιώσει τις οικογένειες των παιδιών που έχουν πέσει θύματα της λευχαιμίαςή αν θα μετακινήσει τους πυλώνες απο τις κατοικημένες περιοχές ή αν θ παραχωρήσει άλλα σπίτια σε αλλες περιοχές σε όσους επιρρεάζονται.

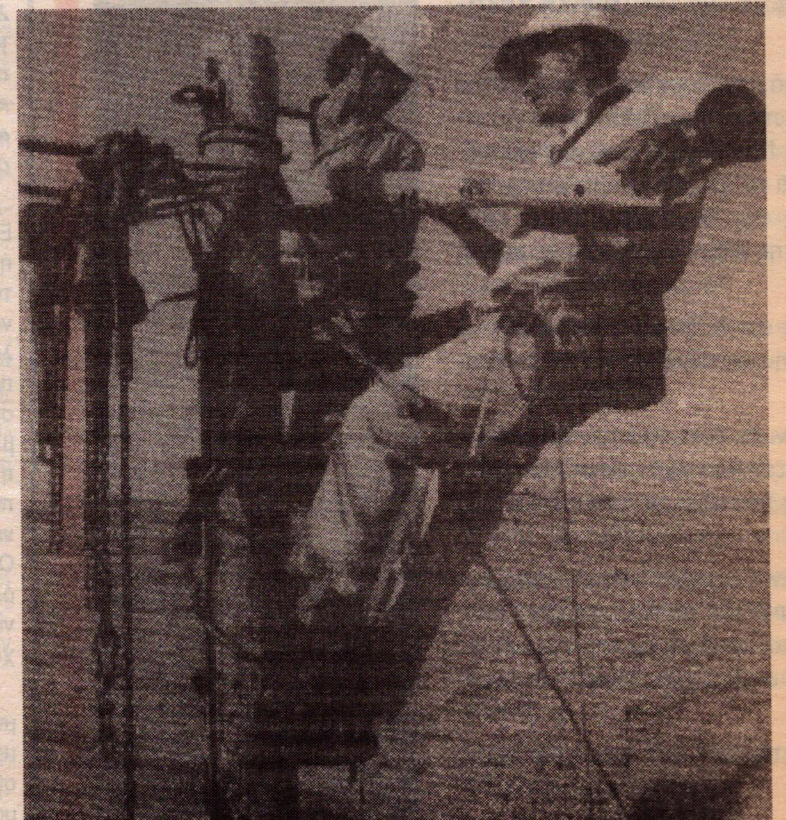

Οι κάτοικοι των περιοχών αυτών εχουν πολλες φορές αντιδράσει δυναμικα στο παρελθόν για την αδιαφορία της κυβέρνησης. Χρειάζονται οι κινητοποιησεις αυτές να συνεχιστούν και τώρα. Μόνο με αυτο τον τρόπο προκειται να «ευαισθητοποιηθεί» αυτή η κυβέρνηση που έχει προκαλέσει πολλες φορες με την αδιαφορία της για την υγεια του κόσμου. Το παράδειγμα των κατοίκων στους Εργάτες, που ανάγκασαν την κυβέρνηση, με τις κοινητοποιησεις τους, να κλείσει τελικά το χυτήριο που προκελούσε τα ψηλα ποσοστά κρουσμάτων λευχαιμίας, πρεπει να αποτελέσει οδηγό για τις κοινητοποιησεις για να φύγουν οι ηλεκτρικοί πυλώνες απο τις κατοικημένες περιοχές.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Δασικές Βιομηχανίες

Η απεργία κερδίθηκε, οι εργάτες ομως απολύθηκαν

Οι Δασικές Βιομηχανίες προχώρησαν στην απόλυση σαράντα εργαζομένων με τη δικαιολογία ότι θα κλείσουν ενα τμήμα του εργοστασίου γιατί δεν υπάρχει πρώτη ύλη.

Οι εργαζόμενοι απάντησαν άμεσα και δυναμικά. Αρνήθηκαν να παραλάβουν τις επιστολές απόλυσης και κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας έκλεισαν την κεντρική είσοδο του εργοστασίου εμποδίζοντας την είσοδο ακόμη και στην ίδια την διεύθυνση. Μόνο μετά απο παρεμβάσεις της ηγεσίας των συντεχνιών, οι απεργοί επέτρεψαν την είσοδο στην διεύθυνση.

Ο αγώνας των εργαζομένων στις Δασικές ήταν πέρα για πέρα δίκαιος. Οι περισσότεροι απολυμένοι έχουν υπηρεσία 20 χρόνια και πάνω. Είναι αυτοί που στην ουσία έστησαν το εργοστάσιο και έδωσαν ολόκληρη τους τη ζωή και σήμερα η κυβέρνηση τους πετά στο δρόμο σαν στιμένες λεμονόκουπες.

Οι ηγεσίες όμως των συντεχνιών δεν πρόβαλαν σε καμιά στιγμή σαν αίτημα του αγώνα την ανάκληση των απολύσεων, παρά μόνο να δωθούν επαρκείς αποζημιώσεις. Δέχτηκαν απο την αρχή ότι οι απολύσεις είναι δικαίωμα του εργοδότη, όπως και όλα τα άλλα επιχειρήματα για έλλειψη πρώτης ύλης ή για την ανάγκη εκσυγχρονισμού τάχα του εργοστασίου.

Οι ανάγκες όμως που καλύπτει το εργοστάσιο συνεχίζουν να υπάρχουν, την δουλεία αυτών που έχουν απολύσει θα τήν καλύψουν είτε με εισαγωγή όπως αρχησαν ήδη να κανουν, είτε θα αναλάβουν την δουλεία οι ιδιώτες. Αυτός είναι και ο τελικός στόχος της διεύθυνσης και της κυβέρνησης. Να οδηγήσουν τις Δασικές Βιομηχανίες στο μαρασμό και στην διάλυση για να τη ξεπουλήσουν στους ιδώτες όπως ακριβώς έκαναν με το «Φιλοξενία». Για πολλά χρόνια δεν εχουν ξοδέψει ούτε ένα γρόσι για εκσυγχρονισμό και ανανέωση των μηχανών ή του εργοστασίου και και μετά βγαίνει ο υπουργός και λέει: πως δέν αρκούν τα δάση και η ξυλεία μας, ή ότι δεν συμφέρει και δέν ειναι παραγωγικοί οι κυβερνητικοί υπάλληλοι και άλλες αηδίες. Ακόμα και καθόλου παραγωγή ξύλου να μην υπήρχε στη Κύπρο το εργοστάσιο μπορεί να συνεχίσει να δουλεύει βρίσκοντας υποκατάστατα του ξύλου ή κάνοντας άλλες παρόμοιες δουλειές. Αν η διεύθυνση και η κυβέρνηση δέν θέλουν ή δεν μπορούν να το κάνουν, μπορούν να το κάμουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και μάλιστα πολύ καλύτερα.

Η επίθεση της κυβέρνησης σε βάρος των εργαζομένων στις Δασικές Βιομηχανίες δεν είναι η ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία. Απο το περασμένο καλοκαίρι ζητούσε την απόλυση 80 εργαζομένων και τελικά κατάφερε ορισμένους να τους διώξει «εθελοντικά». Σήμερα διώχνει άλλους σαράντα και είναι σίγουρο ότι θα ακολουθήσουν και άλλοι.

Γι αυτό οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν έπρεπε να δεχτούν τις απολύσεις και να προχωρήσουν σε δυναμικό αγώνα με το κλείσιμο του δρόμου, την κατάληψη, ακόμα και την λειτουργία του εργοστασίου κάτω απο τον δικό τους έλεγχο. Η συμπαράσταση των υπόλοιπων εργαζομένων ήταν δεδομένη αφού θα έδιναν μια μάχη για λογαριασμό όλων, ιδιαίτερα όσων δουλεύουν στις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας, ΑΤΗΚ, ΑΗΚ, κλπ που με τις «μετοχοποιήσεις» και τις ιδιωτικοποιήσεις κινδυνεύουν να χάσουν τη δουλειά τους ή να χειροτερέψουν πολύ οι όροι εργοδότησης τους.

Το ότι τελικά η διεύθυνση και η κυβέρνηση δέχτηκαν κάτω απο την πίεση της απεργίας να δώσουν σχεδόν ολόκληρο το ποσό της αποζημίωσης που ζητούσαν οι απεργοί, δείχνει πόσο ευάλωτοι ήταν και πόσο φοβόντουσαν την συνέχιση και την εξάπλωση του αγώνα.

Αν οι ηγεσίες των συντεχνιών έβαζαν μπροστά μια τέτοια προοπτική η νίκη της απεργίας θα ήταν ολοκληρωτική.

Χυτήριο Νέμιτσας

Δυναμικές κινητοποιήσεις μέχρι να κλείσει

Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες για το εργοστάσιο Νέμιτσα στο Ζακάκι, αυτό συνεχίζει να λειτουργεί και να ρυπαίνει την ατμόσφαιρα, θέτοντας τη ζωή εκατοντάδων ανθρώπων σε κίνδυνο. Η υπομονή και η ανοχή που έδειξαν οι κάτοικοι που γειτνιάζουν με το εργοστάσιο μέχρι σήμερα έχει παρεξηγηθεί από τη διεύθυνση του εργοστασίου σαν μείωση των αντιδράσεων.

Είναι αλήθεια ότι για μερικούς μήνες, οι κάτοικοι της περιοχής αλλά και οι μαθητές και οι δάσκαλοι του 8ου Δημοτικού Σχολείου Λεμεσού, που βρίσκεται κοντά στο εργοστάσιο, είχαν αναστείλει τις κινητοποιήσεις τους για απομάκρυνση του εργοστασίου. Ο λόγος ήταν οι διαβεβαιώσεις από τους ιδιοκτήτες του εργοστασίου όσο και από την κυβέρνηση ότι το πρόβλημα θα λυόταν μετά την εγκατάσταση φίλτρων στα φουγάρα του χυτηρίου, αλλά και τις υποσχέσεις ότι θα άρχιζε συστηματική μέτρηση των ρύπων στην ατμόσφαιρα και επιδημιολογική έρευνα.

Από τότε δεν υπήρξε καμιά διαφορά και φυσικά καμιά βελτίωση. Κάθε φορά που λειτουργεί το χυτήριο η ζωή των κατοίκων γίνεται αφόρητη, το ίδιο και για τα παιδιά του δημοτικού σχολείου της περιοχής και τους δασκάλους τους. Έτσι μετά από αλλεπάλληλες προειδοποιήσεις, οι γονείς των μαθητών, μαζί με την ΠΟΕΔ και την Ομοσπονδία Συνδέσμων Γονέων Μέσης και Δημοτικής Εκπαίδευσης αποφάσισαν την από κοινού λήψη μέτρων αντίδρασης για οριστική επίλυση του προβλήματος.

Μεταξύ άλλων αποφάσισαν την αποχή των 300 μαθητών του σχολείου από τα μαθήματα κατά τις μέρες που λειτουργεί το χυτήριο. Επίσης, σε συνεργασία με την Ομοσπονδία Συνδέσμων Γονέων Δημοτικής και Μέσης , αποφασίστηκε η αποχή από τα μαθήματα των μαθητών όλων των δημοσίων σχολείων της Λεμεσού σε κλιμακωτή βάση.

Τα μέτρα αυτά είναι η αρχή νέων κινητοποιήσεων για κλείσιμο του χυτηρίου. Οι υποσχέσεις για νέες μετρήσεις και η εγκατάσταση κινητών μονάδων μέτρησης των ατμοσφαιρικών ρύπων φαίνεται ότι δεν πείθουν, όπως δεν έπεισαν και οι ψεύτικες υποσχέσεις ότι η εγκατάσταση φίλτρων θα έλυνε το πρόβλημα. Στην πραγματικότητα είναι προσπάθεια μείωσης των αντιδράσεων και σπασίματος της διάθεσης του κόσμου να παλέψει. Ενώ το πρόβλημα υπάρχει για χρόνια και οι διαμαρτυρίες γίνονται από καιρό, μόλις πρόσφατα έχουν ξεκινήσει οι μετρήσεις. Είναι έγκλημα να ζητούν από τους κατοίκους να περιμένουν ύστερα από έξι μήνες τα αποτελέσματα της επιδημιολογικής έρευνας και τις μετρήσεις των κινητών μονάδων, την στιγμή που η κατάσταση είναι τόσο αποπνικτική σε βαθμό που δεν μπορείς καν να αναπνεύσεις. Χρειάζεται να ανασταλεί άμεσα η λειτουργία του χυτηρίου εδώ και τώρα.

Οι νέες κινητοποιήσεις των γονιών, των μαθητών και των εκπαιδευτικών της περιοχής πρέπει να συσπειρώσουν όλη την περιοχή που υποφέρει από την οχληρία, τη δυσοσμία και τις ανθυγιεινές συνθήκες που προκαλεί το εργοστάσιο. Μόνο έτσι θα είναι σίγουρο ότι θα κλείσει. Οι κάτοικοι της κοινότητας των Εργατών έδωσαν το παράδειγμα για οριστική επίλυση του προβλήματος. Και εκεί όπως κι' εδώ η κυβέρνηση κάλυπτε τον ιδιοκτήτη αδιαφορώντας για τη ζωή και την υγεία του κόσμου.

Παρόμοια πράγματα υποσχόταν στους κατοίκους των Εργατών, ότι όλα θα εξαρτηθούν από τις μετρήσεις και τις έρευνες αλλά τίποτα δεν γινόταν, μέχρι που ανάλαβαν δράση οι ίδιοι και έκλεισαν από μόνοι τους το χυτήριο.

Αντώνης Σαρρής

ΕΣΥ

Η κυβέρνηση το ξανασκέφτεται μετα τις απεργίες

Η προσπάθεια της κυβέρνησης Κληρίδη να περάσει το νομοσχέδιο για το ΕΣΥ πρίν τις εκλογές φαίνεται να πέφτεί στο κενό. Μετά τις δυναμικές αντιδράσεις πολλών κλάδων εργαζομένων αναγκάστηκε να κάνει πίσω.

Οι δυναμικές απεργίες και πορείες των δημοσίων υπαλλήλων, των τραπεζιτικών και η απειλή για απεργία απο την ΕΠΟΠΑΗ (ΑΗΚ) που ανήκουν στη ΣΕΚ που όχι μόνο δέχτηκε το ΕΣΥ αλλά κατηγορεί την κυβέρνηση οτι καθυστερεί να εφαρμώσει το ΕΣΥ λόγω των πιέσεων της ΠΑΣΥΔΥ έφεραν αποτελέσματα. Αντίθετες στο συγκεκριμένο σχεδιο του ΕΣΥ είναι και η ΠΟΕΔ, η ΟΕΛΜΕΚ και οι κυβερνητικοί γιατροί της ΠΑ.ΣΥ.Κ.Ι.

Τό συγκεκριμένο σχέδιο μετατρέπει τα κρατικα νοσοκομεία σε επιχειρήσεις και καταργεί τα εξωτερικά ιατρεία. Υποχρεώνει τους εργαζόμενους να εισφέρουν για την ιατροφαρμακευτική τους περιθαλψή ενώ μέχρι σήμερα για τους κλάδους του δημοσίου, των ημικρατικών και των τραπεζικών, εισφέρουν οι εργοδότες τους έστω και αν αυτή η κάληψη δεν ειναι πλήρης.

Είναι ένα σχέδιο που μεταθέτει την ευθύνη για την περίθαλψη και την υγεία του κόσμου απο το κράτος στους ιδιώτες γιατρούς και τους κλινικάρχες οι οποίοι και θα φάνε την μερίδα του λέοντος απο την διάλυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας και την εμπορευματοποίηση της ιατρικής περίθαλψης. Ετσι η ιατρική περίθαλψη και φροντίδα θα γίνει στην πραγματικότητα προνόμιο των πλουσίων. Ειναι ενα σχέδιο που βαζει τα κέρδη πάνω απο την υγεία του κόσμου.

Η ανοχή που έδειχναν τα κόμματα αρχικά έκανε την κυβέρνηση να πιστέψει πως θα μπορούσε να περάσει ένα τέτοιο σχέδιο απο την βουλή πρίν τις εκλογές. Ομως οι πιέσεις όλων αυτών των κλάδων ανάγκασαν και τα κόμματα να αναθεωρήσουν την θέση τους για το συγκέκριμένο ΕΣΥ (πχ τροπολογίες του ΑΚΕΛ, πλήρης αντίθεση του ΔΗΚΟ). Ετσι το συγκεκριμένο νομοσχέδιο φαίνεται ότι·ή θα άλλαξει ή θα μετατεθεί για μετά τις εκλογές.

Αυτό το παράδειγμα μας δείχνει με τον πιό καθαρό τρόπο πως μπορούμε να κερδίζουμε, πώς μπορούμε να αναγκάσουμε την κυβερνηση και τους εργοδότες να κάνουν πίσω και στα άλλα σχέδια τους, για αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης απο τα 60 στα 63 και 67, στο πάγωμα των αυξήσεων και των συλλογικών συμβάσεων που επιμένει το ΚΕΒΕ και τις ιδιωτικοποιήσεις.

Οι δυναμικές απεργίες και πορείες είναι η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουν κυβέρνηση και εργοδότες. Είναι το καλύτερο φάρμακο για να τους κόψουμε την όρεξη να προχωρήσουν και στα άλλα αντεργατικά τους σχέδια, να δώσουν τα ταμεία προνοίας για τροφή στους χριματιστές, να απαγορεύσουν τις απεργίες, να περάσουν τα ελαστικά ωράρια και γενικά να βάλουν χέρι στις κατακτήσεις των εργαζομένων.

Οποτε οι εργαζομενοι απάντησαν στις επιθέσεις των αφεντικών και της κυβέρνησης, άμεσα, δυναμικά και ενωμένοι κατάφεραν να κερδίσουν. Κεκτημένα είναι αυτά τα οποία υπερασπιζόμαστε με τους αγώνες μας με τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις.

Ν.Α.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΙΑΝΗΣ ΞΕΝΑΚΗΣ

Οι ήχοι της διαδήλωσης: "θόρυβος" ή μουσική;

Ο Ιάνης Ξενάκης, που πέθανε στο Παρίσι στις 4 Φλεβάρη, ήταν αναμφισβήτητα ένας από τους πιο σημαντικούς εκπροσώπους της πρωτοπορίας της τέχνης του αιώνα που μας πέρασε. Και, παρόλο που τα έργα του παρέμειναν πρακτικά απλησίαστα και άγνωστα για τους περισσότερους ανθρώπους, ο θάνατός του αφήνει την ανθρωπότητα ολόκληρη φτωχότερη.

Η είδηση του θανάτου του συνοδεύτηκε, τις επόμενες μέρες, από εγκωμιαστικά σχόλια από προέδρους, πρωθυπουργούς, υπουργούς πολιτισμού και "σημαντικές προσωπικότητες" σε ολόκληρο τον κόσμο.

"Η Γαλλία έχασε σήμερα έναν από τους μεγαλύτερους και πιο λαμπερούς καλλιτέχνες της" δήλωσε το ίδιο βράδυ στις εφημερίδες ο πρόεδρος της Γαλλίας Ζακ Σιράκ. "Ο θάνατος του Ιάνη Ξενάκη ...αποτελεί μια μεγάλη απώλεια για την ευρύτερη διεθνή πολιτιστική οικογένεια" έγραφε το τηλεγράφημα που έστειλε ο Κώστα Σημίτης στην οικογένειά του.

Ο Ξενάκης, όμως, δύσκολα χωράει στον κόσμο της "καλής κοινωνίας", των "προσωπικοτήτων του πνεύματος" και των πλούσιων "χορηγών" που ανταλλάσουν φιλοφρονήσεις στα φουαγιέ του Μεγάρου. Οι καλλιτεχνικές του αναζητήσεις τούς ήταν πάντα ακατανόητες, η μουσική του ήταν για τα αφτιά τους θόρυβος, η στάση του απέναντι στην κοινωνία και την πολιτική, μισητή. Το 1947, άλλωστε, το έκτακτο στρατοδικείο τους τον είχε καταδικάσει σε θάνατο για την συμμετοχή του στα Δεκεμβριανά (όπου και τραυματίστηκε βαριά), στην ΕΠΟΝ και στο -εκτός νόμου τότε- ΚΚΕ. Για να γλιτώσει το εκτελεστικό απόσπασμα ο Ξενάκης έφυγε στη Γαλλία και δεν ξαναγύρισε, μόνιμα, ποτέ.

Ανθρώπινο ποτάμι

Οι ήχοι της μαζικής εξέγερσης και της σύγκρουσης έχουν αφήσει ανεξίτηλα τα σημάδια τους στην μουσική του Ξενάκη. Στα κείμενά του παρομοιάζει ανοιχτά τη μουσική του με διαδήλωση, με "ανθρώπινο ποτάμι" που συγκρούεται με τον εχθρό. Μιλάει για τον ρυθμό της διαδήλωσης, για τον ήχο τον συνθημάτων, αλλά και για τον θόρυβο από τις σφαίρες και την "αταξία" της σφαγής. Πώς να μην ακούγονται "κακόηχα" όλα αυτά στα "καλλιεργημένα" αυτιά της υψηλής κοινωνίας;

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ολόκληρη η καλλιτεχνική παράδοση στην οποία ανήκει ο Ξενάκης είναι ακατανόητη και μισητή για την "καλή κοινωνία".

Τα αφιερώματα των εφημερίδων, αυτές τις μέρες, τονίζουν με διάφορους τρόπους τις διαφορές που είχε ο Ξενάκης από το ένα ή το άλλο (κατά κανόνα άγνωστο στους περισσότερους) σύγχρονο μουσικό ρεύμα -τον "σειριαλισμό", τον "αλεατορισμό" κλπ. Και είναι αλήθεια ότι ο Ξενάκης είχε χαράξει έναν δικό του, ιδιαίτερο δρόμο, μέσα στα τελευταία χρόνια. Το πιο σημαντικό, όμως, δεν είναι οι θεωρητικές του διαφορές από τους εκπροσώπους της μιας ή της άλλης σχολής, αλλά τα κοινά τους σημεία -η κοινή τους αφετηρία. Και αυτό είναι που τον κάνει τόσο "ενοχλητικό". Γιατί ο Ξενάκης, όπως και ο Στόκχαουζεν, ο Μπουλέζ, ο Κέιτζ και ο Βαρέζε είναι αυτοί που προσπάθησαν να ξαναπιάσουν, στην περίοδο μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, το νήμα του "μοντερνισμού" που είχαν εγκαινιάσει τα μεγάλα κινήματα της τέχνης στις αρχές του 20ου αιώνα.

Το έργο που σηματοδότησε την γέννηση της "μοντέρνας" μουσικής ήταν το "Πρελούδιο στο απόγευμα ενός φαύνου" του Κλώντ Ντεμπισί. Ο Ντεμπισί δεν είχε κάνει τίποτα το τρομερό -το μόνο που είχε κάνει ήταν να παραβιάσει το παραδοσιακό σύστημα της "μείζωνος" και της "ελάσσωνος" κλίμακας. Αυτή η μικρή μουσική "ανταρσία", όμως, είχε τεράστιες συνέπειες -γιατί συνόδευε μια εποχή ραγδαίων αλλαγών, πολύ ευρύτερων και πολύ πιο συνταρακτικών από αυτά που συνέβαιναν στο επίπεδο της τέχνης: και αυτό θα φαινόταν πολύ γρήγορα, τo 1914 με το ξέσπασμα του Α' Παγκόσμιου Πόλεμου. Ο καπιταλισμός, τό σύστημα που 120 χρόνια πριν υποσχόταν να φέρει την "ελευθερία", την "ισότητα" και την "αδελφότητα" στον πλανήτη, έφτανε στο τέρμα της νεότητάς του. Η μηχανή, η καρδιά της μαζικής παραγωγής, γινόταν τώρα εργαλείο καταστροφής και θανάτου. Η επιστήμη και η τεχνολογία χρησίμευε τώρα για την κατασκευή ασφυξιογόνων αερίων, αγκαθωτών συρματοπλεγμάτων και αρμάτων μάχης. "Αν η εποχή είχε παραμείνει κανονική -κανονική όπως ήταν πριν από το 1914", έγραφε ο Αρνολντ Σένμπεργκ, ένας από τους μεγαλύτερους συνθέτες του 20ου αιώνα, "τότε η μουσική της εποχής μας θα ήταν σε πολύ διαφορετική κατάσταση".

Για την τέχνη, τα παλιά εργαλεία για την κατανόηση και την απεικόνιση του κόσμου ήταν πια άχρηστα και ξεπερασμένα. Είναι η εποχή της "Ρώσικης Πρωτοπορίας", του "φουτουρισμού", του "κυβισμού", του "ντανταϊσμού": τα ωραία τοπία χάνονται, η ζωγραφική ψάχνει την ουσία του κόσμου πέρα από τις "ρεαλιστικές" απεικονίσεις. Οι αισθητικοί κανόνες διαλύονται και οι πειραματισμοί διαδέχονται ο ένας τον άλλον. Οι υπερβολές σοκάρουν και προκαλούν την "καλή" κοινωνία. Ο Ντισάν, το 1917, εξέθεσε την περίφημη "Κρήνη" του - έναν συνηθισμένο ουρητήρα με την υπογραφή του.

Ανταρσία

Η "ανταρσία" του Ντεμπισί έγινε η αφετηρία για ένα τεράστιο κύμα αμφισβήτησης μέσα στην μουσική: η εποχή της ατονικής μουσικής είχε ανατείλει. Οι ιδρυτές της "νέας αρμονίας" όπως ονομαζόταν τότε το νέο ρεύμα, ο Σένμπεργκ, ο Αλμπαν Μπεργκ, και ο Αντον Βέμπερν, επιτέθηκαν με μανία σε όλους τους κανόνες της μουσικής. Το 1913 το "φιλόμουσο" κοινό υποδέχτηκε με φωνές και βρισιές την πρώτη παρουσιάση των "Εξι ορχηστρικών κομματιών" του Βέμπερν. Ο αιθουσάρχης κάλεσε την αστυνομία και το έργο του

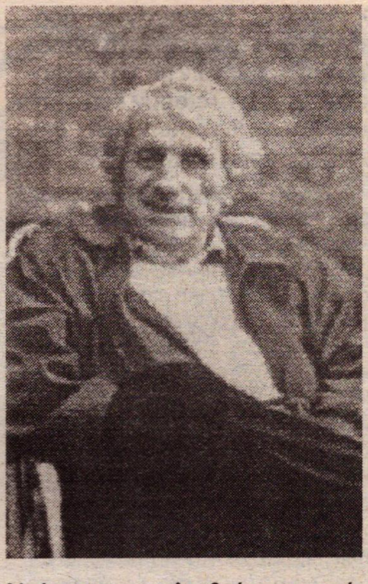

Μπέργκ, που ακολουθούσε στο πρόγραμμα, δεν παίχτηκε ποτέ.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν είναι γνωστά. Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος έκλεισε με το ξέσπασμα του επαναστατικού κύματος στην Ευρώπη και τη νίκη των εργατών στη Ρωσία. Η φρίκη συνδυάστηκε με μια νέα ελπίδα -που όμως δεν κράτησε πολύ. Στα τέλη της δεκαετίας του '20 η σταλινική αντεπανάσταση κυριάρχησε στη Ρωσία. Το 1933 ο Χίτλερ παίρνει την εξουσία στη Γερμανία και τον Σεπτέμβρη του 1939 ξεσπάσει ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Οι πειραματισμοί στην τέχνη πρακτικά απαγορεύτηκαν.

Μετά τον πόλεμο μια νέα γενιά καλλιτεχνών προσπάθησε να ξαναπιάσει το νήμα της μοντέρνας μουσικής -αξιοποιώντας ταυτόχρονα τα νέα μέσα που στο μεταξύ είχε προσφέρει η τεχνολογία: το μαγνητόφωνο, τα ηλεκτρονικά όργανα, τους υπολογιστές. Η μουσική τους, με ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν κέρδισε ποτέ μεγάλα ακροατήρια. Παρόλα αυτά οι πειραματισμοί τους είχαν πολύ μεγαλύτερη επίδραση στην τέχνη, από ό,τι φαίνεται με πρώυη ματιά. Ο Μαξ Μάθιους, για παράδειγμα, χρησιμοποιήσε στη δεκαετία του '60 υπολογιστές για να δημιουργήσει ήχους που δίνουν την εντύπωση ότι κινούνται ανάμεσα στα μεγάφωνα. Το 1957 ο Λιτζάρεν Χίλερ τροφοδότησε έναν υπολογιστή με μουσικούς κανόνες και τον άφησε να "συνθέσει": το αποτέλεσμα ήταν η Σουίτα "Ιλιακ" -το πρώτο κομμάτι μουσικής που έχει γραφτεί από μηχανή.

Ο Ξενάκης ανήκει στους σημαντικότερους εκπροσώπους της "ηλεκτρονικής μουσικής". Σε αντίθεση με το Μάθιους, ο Ξενάκης χρησιμοποίησε τους υπολογιστές σαν "βοηθούς" και όχι σαν συνθέτες στη μουσική του. Αυτό δεν είναι παράξενο: καμμιά τύχη, κανένας μουσικός κανόνας και κανένας υπολογιστής δεν μπορεί να "θυμίσει" τη διαδήλωση, τα συνθήματα, τη σύγκρουση, την εξέγερση...

Σωτήρης Κοντογιάννης

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

14/3: Η ζωή μας δεν είναι γραμμένη στα γονίδια μας

21/3: Οι σοσιαλιστές και οι αστικές εκλογές

28/3:Ο αντιαποικιακός αγώνας και η αριστερα

4/4: Επαναπροσέγγιση ο δρόμος για την ειρήνη

11/4: Τέχνη και επανάσταση

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει κάθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

15/3: Η ζωή μας δεν είναι γραμμένη στα γονίδια μας

22/3: Οι σοσιαλιστές και οι αστικές εκλογές

29/3: Ο αντιαποικιακός αγώνας και η αριστερά

5/4: Επαναπροσέγγιση ο δρόμος για τη ειρήνη

12/4: Τέχνη και επανάσταση

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ______________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Το «βιβλίο της ζωής» ΔΕΝ είναι γραμμένο στα γονίδια

Η ανακοίνωση των επιστημόνων τον περασμένο μήνα ότι, τελικά, συμπληρώθηκε η χαρτογράφηση του ανθρώπινου γονιδιώματος ήταν η αφορμή για τους πανηγυρισμούς από τα κανάλια και τις εφημερίδες. Μίλησαν για το μεγαλύτερο επιστημονικό επίτευγμα της εποχής μας και πώς με το άνοιγμα του «βιβλίου της ζωής» άνοιξε και ο δρόμος για την διόρθωση γενετικών δυσλειτουργιών και την θεραπεία ανίατων ασθενειών.

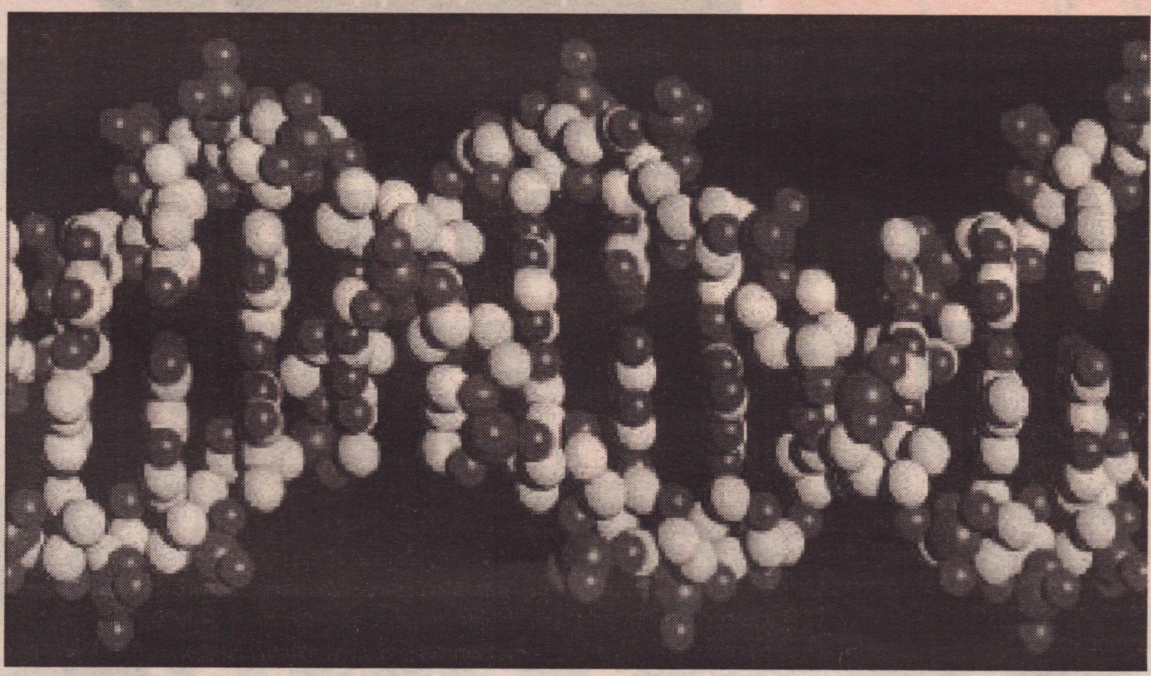

Το πρόγραμμα του ανθρώπινου γονιδιώματος που αποτελεί το ακριβότερο ερευνητικό πρόγραμμα μέχρι σήμερα στην πραγματικότητα κρύβει τη χειρότερη υποταγή της επιστήμης στα ψέματα και τις σκοπιμότητες του κέρδους.

Ωστόσο, η χαρτογράφηση του ανθρώπινου γονιδιώματος έκρυβε εκπλήξεις για τους επιστήμονες του προγράμματος, όπως το συμπέρασμα ότι τελικά εμείς οι άνθρωποι δεν είμαστε μηχανές «καλωδιωμένες» με γονίδια για κάθε ανθρώπινη συμπεριφορά και χαρακτηριστικό αλλά το περιβάλλον είναι πιο καθοριστικό στη διαμόρφωση της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Είμαστε δηλαδή πολύ περισσότερο από ένα άθροισμα γονιδίων.

Βιολογικός ντετερμινισμός

Για χρόνια τώρα ακούγαμε ότι τα γονίδια ήταν εκείνα που καθορίζουν την ανθρώπινη συμπεριφορά και ευφυία και πως αυτά ευθύνονται για τα περισσότερα ανθρώπινα προβλήματα της κοινωνίας. Κάθε τόσο και κάποιοι επιστήμονες ανακοίνωναν την «ανακάλυψη» γονιδίων για το κάθε τι, την ομοφυλοφιλία, την εγκληματικότητα, τον αλκοολισμό ακόμα και για την μοιχεία. Οι διάφοροι απολογητές του συστήματος επικαλούνταν και επικαλούνται αυτού του είδους την επιστήμη για να δικαιολογήσουν το ρατσισμό, την φτώχεια και τις ταξικές ανισότητες στην κοινωνία σαν αποτέλεσμα δήθεν της «ανθρώπινης φύσης» και της βιολογίας μας.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη σοφία για να δούμε πως ο *βιολογικός ντετερμινισμός*, η απόδοση δηλαδή κυρίαρχου ρόλου στην κληρονομικότητα για χαρακτηριστικά παιδείας, ευφυίας και γενικά ανθρώπινης και κοινωνικής συμπεριφοράς, δένει τέλεια με το δόγμα του νεοφιλελευθερισμού και της οικονομίας της αγοράς.

Όμως η ανακάλυψη ότι ο άνθρωπος έχει πολύ λιγότερα από 100.000 γονίδια — όσα αρχικά πιστευόταν — ήταν μια μεγάλη έκπληξη για τους επιστήμονες του προγράμματος. Σύμφωνα με τον Κρεγκ Βέντερ, ένα από τους επικεφαλής του προγράμματος «*δεν έχουμε αρκετά γονίδια που να αντιστοιχούν στα τόσα χαρακτηριστικά μας και να επιβεβαιώνουν τον βιολογικό ντετερμινισμό*». Ο άνθρωπος έχει μόλις 30.000 γονίδια δηλαδή τα διπλάσια της μύγας και περίπου όσα διαθέτει το ποντίκι! Κι αν τα γονίδια ήταν πράγματι η απάντηση για όλα, δεν θα υπήρχε αυτό το τεράστιο χάσμα ανάμεσα στην ευφυία του ανθρώπου και του ποντικού.

Καταγωγή του ανθρώπου

Η άλλη έκπληξη που επιφύλασσε η καταγραφή του γονιδιώματος ήταν ότι διαπιστώθηκε πως εκατοντάδες από τα γονίδια μας είναι τα ίδια με αυτά των βακτηρίων, γεγονός που υποδηλώνει ότι πολλά γονίδια των βακτηρίων ενσωματώθηκαν στον ανθρώπινο οργανισμό.

Αυτή η μεταβίβαση γονιδίων από τα βακτήρια στον άνθρωπο καταδεικνύει πως ο άνθρωπος, αποτελεί μέρος μιας ενιαίας εξελικτικής πορείας της ζωής που ξεκινά από τους κατώτερους οργανισμούς. Επιβεβαιώνεται δηλαδή το πόσο δίκιο είχε ο Δαρβίνος για την καταγωγή των ανθρώπων από τους πιθήκους και φανερώνεται πόση σχέση έχουν τα σκοταδιστικά κηρύγματα της εκκλησίας με την επιστημονική αλήθεια και την πραγματικότητα.

Φυλές και ράτσες

Ένα άλλο σημαντικό συμπέρασμα που προέκυψε από την χαρτογράφηση του γονιδιώματος είναι το ότι δεν υπάρχει καμία επιστημονική βάση για τον διαχωρισμό των ανθρώπων σε φυλές και ράτσες ανάλογα με το χρώμα ή οποιοδήποτε άλλο χαρακτηριστικό. «*Κανένας σοβαρός επιστήμονας δεν μπορεί να θεωρήσει τη φυλή σαν μια επιστημονική έννοια*» δηλώνει ο Κρεγκ Βέντερ.

Το παλιό ρατσιστικό ψέμα ότι η νοημοσύνη των ανθρώπων εξαρτάται από τα γονίδια που διαθέτει η κάθε φυλή καταρρίπτεται. Πάνω σ' αυτή τη βάση ήταν που διάφοροι ρατσιστές διατύπωσαν επιστημονικές δήθεν θεωρίες για την κατωτερότητα της μαύρης φυλής απέναντι στη λευκή.

Η χαρτογράφηση του ανθρώπινου γονιδιώματος που στηρίχτηκε πάνω στο γονιδίωμα πέντε ανθρώπων που προέρχονται από πέντε διαφορετικές εθνικές ομάδες έδειξε ότι, όλοι οι άνθρωποι είμαστε σχεδόν ίδιοι αφού μοιραζόμαστε κατά 99,9% τα ίδια γονίδια και διαφέρουμε μεταξύ μας μόνο κατά 0,01%! Ένα συμπέρασμα που αποδεικνύει πόσο ψεύτες είναι οι ρατσιστές και οι φασίστες που χύνουν το δηλητήριο της προπαγάνδας τους για την ανωτερότητα της μιας φυλής ή ράτσας σε βάρος άλλης επικαλούμενοι δήθεν την επιστήμη.

Οι επιστημονικές αυτές διαπιστώσεις δεν μπορούν παρά να μας χαροποιούν επειδή είναι ένα ηχηρό χαστούκι στους απολογητές του συστήματος, στους ρατσιστές και στους φασίστες και παράλληλα, επιβεβαιώνουν όσα υποστήριζε για χρόνια τώρα μια μειοψηφία αξιόλογων και έντιμων επιστημόνων ανάμεσά τους οι μαρξιστές Στίβεν Ρόουζ και Ρίτσαρντ Λιούοντιν.

Η χαρτογράφηση

Στόχος του προγράμματος του ανθρώπινου γονιδιώματος ήταν η χαρτογράφηση των γονιδίων στο ανθρώπινο DNA και η αποθήκευση αυτών των πληροφοριών σε βάσεις δεδομένων.

Το γονιδίωμα, το σύνολο δηλαδή του γενετικού υλικού, αποτελείται από το DNA που βρίσκεται μέσα σε κάθε κύτταρο κάθε οργανισμού. Αποτελείται από 30.000 διαφορετικά τμήματα, τα γονίδια, που περικλείουν όλες τις κωδικοποιημένες οδηγίες και πληροφορίες για τη ρύθμιση των κυτταρικών λειτουργιών. Χημικά το DNA είναι ένα μόριο που αποτελείται από 4 βάσεις που επαναλαμβάνονται σε μια τυχαία σειρά 3 δισεκατομμύρια φορές. Είναι σαν ένα κείμενο που συντίθεται από 3 δισεκατομμύρια λέξεις — επαναλήψεις των τεσσάρων αυτών γραμμάτων (βάσεων).

Με την χαρτογράφηση του γονιδιώματος οι επιστήμονες μπόρεσαν χάρη στη σημερινή τεχνολογία, με τεράστιους και ταχύτατους υπολογιστές, να καταγράψουν και να καθορίσουν τη σωστή σειρά για τα τρία δισεκατομμύρια χημικές ενώσεις. Αυτή η σειρά είναι μοναδική για κάθε είδος οργανισμών.

Το ζήτημα είναι ότι από μόνη της η ολοκλήρωση της χαρτογράφησης δεν μπορεί να χρησιμέψει σε τίποτα. Το πιο σημαντικό δεν είναι ο γενετικός «χάρτης» και ο εντοπισμός όλων των γονιδίων αλλά το πως λειτουργούν τα γονίδια και πως ο οργανισμός μας «διαβάζει» τον γενετικό κώδικα, κάτι που δεν γνωρίζουμε. Όπως παραδέχεται και ο Κρεγκ Βέντερ, από τους διευθυντές του προγράμματος, ο «χάρτης» από μόνος του δεν βγάζει πουθενά.

Η ανάπτυξη ενός οργανισμού δεν εξαρτάται μόνο από το γενετικό υλικό, τις πληροφορίες δηλαδή που μεταφέρουν τα γονίδια, αλλά και από το περιβάλλον μέσα στο οποίο αναπτύσσεται.

Η συμβολή του γονιδίου όχι μόνο δεν είναι εύκολο να εντοπισθεί αλλά δεν είναι καν σταθερή, αφού δέχεται επιρροές από το περιβάλλον. Αυτό που έχει σημασία δεν είναι απλά οι οδηγίες του DNA αλλά επίσης το κυτταρικό περιβάλλον μέσα στο οποίο περιέχεται το DNA. Στην πραγματικότητα η σχέση ανάμεσα στο περιβάλλον και στο γενετικό υλικό είναι διαρκώς μεταβαλλόμενη. Το φυσικό περιβάλλον και πολύ περισσότερο το πολιτιστικό, και κοινωνικό περιβάλλον, μιλώντας για ανθρώπους, είναι που καθορίζει τα χαρακτηριστικά της εξέλιξης.

Οι περιπτώσεις που ένα συγκεκριμένο γονίδιο συνδέεται με μία συγκεκριμένη ασθένεια, όπως η μεσογειακή αναιμία ή η κυστική ίνωση είναι σπάνιες.

Ακόμη όμως και όταν γνωρίζουμε ότι κάποια αρρώστια οφείλεται σε ένα «ελαττωματικό» γονίδιο δεν σημαίνει ότι είμαστε σε θέση να θεραπεύσουμε αυτομάτως την αρρώστια. Για παράδειγμα, εδώ και αρκετά χρόνια γνωρίζουμε ότι η αιτιολογία της μεσογειακής αναιμίας είναι ένα μεταλλαγμένο γονίδιο το οποίο μάλιστα έχει αποκωδικοποιηθεί πολύ πριν την χαρτογράφηση. Ωστόσο η «γονιδιακή θεραπεία» δεν κατάφερε ακόμα να θεραπεύσει τη μεσογειακή αναιμία.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Ιστορία κέρδους

Δεν υπάρχει γονίδιο μονοσήμαντα υπεύθυνο για κάποια αρρώστια. Οι περισσότερες ασθένειες δεν συνδέονται με ένα μόνο γονίδιο και έχουν άμεση σχέση με το περιβάλλον. Οι πιο πολλοί άνθρωποι αρρωσταίνουν σαν αποτέλεσμα των συνθηκών μέσα στις οποίες είναι υποχρεωμένοι να ζουν, να εργάζονται, να καταναλώνουν και όχι σαν αποτέλεσμα των γονιδίων που κληρονόμησαν.

Αυτό είναι εύκολο να το δούμε όταν σκεφτούμε τις λευχαιμίες στα Βαλκάνια ή την σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια. Η έξαρση των κρουσμάτων στους πληθυσμούς της Βοσνίας, του Κόσοβου και της Σερβίας συνδέεται με τις βόμβες του ΝΑΤΟ, το ουράνιο και τα τοξικά και όχι με τα γονίδια των βαλκανικών πληθυσμών. Όπως και η αρρώστια των «τρελών αγελάδων» συνδέεται με το μολυσμένο βοδινό κρέας που καταναλώνουμε προερχόμενο από μολυσμένες αγελάδες που εκτρέφονται με οστεάλευρα και κρεατάλευρα.

Είναι αδύνατο να εξηγήσουμε τις ασθένειες παραγνωρίζοντας το περιβάλλον και κοιτάζοντας μόνο τα γονίδια.

Κι όμως, αυτή ακριβώς είναι η βασική ιδέα που προσπαθεί να επιβάλει το πρόγραμμα καταγραφής του ανθρώπινου γονιδιώματος που πίσω του βρίσκονται τεράστια οικονομικά συμφέροντα. Το κυνήγι του κέρδους από τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες φαρμάκων, χημικών και βιοτεχνολογίας απειλεί να επιβάλει αυτόν τον αντιεπιστημονικό προσανατολισμό σε όλα τα ερευνητικά κέντρα και πανεπιστήμια του κόσμου.

Τα 75 δισεκατομμύρια δολάρια που κόστισε το πρόγραμμα καταγραφής του ανθρώπινου γονιδιώματος είναι μία εξωφρενική σπατάλη.

Για την καταγραφή του ανθρώπινου γονιδιώματος εμπλέκονται βασικά δύο εταιρίες. Η μία είναι το κονσόρτσιουμ των δημόσιων ερευνητικών ιδρυμάτων από την Αμερική και την Ευρώπη και η άλλη η ιδιωτική Celera Genomics. Μια σειρά εταιρείες όπως Bristol-Mayers Squib, η Glaxo Wellcome και η Smithkline Beecham αλλά και η IBM και η Motorola έχουν επενδύσει κι αυτές τεράστια ποσά στο πρόγραμμα.

Η εταιρεία Celera ζήτησε και της χορηγήθηκαν «πατέντες» για 6.000 γονίδια, εκ των οποίων τα εκατό είναι ανθρώπινα! Στόχος βέβαια να κατοχυρώσει τα δικαιώματα αποκλειστικής εκμετάλλευσης των όποιων εφαρμογών της. Επιπλέον, τόσο καιρό κέρδιζε τεράστια ποσά από τη χρέωση σε όσους ήθελαν την πρόσβαση στη βάση δεδομένων της. Πρόκειται για την παρεμπόδιση της ιατρικής έρευνας από την εμπορευματοποίηση των πληροφοριών της γενετικής.

Να η εφαρμογή του δόγματος της «ελεύθερης αγοράς» στον τομέα της επιστημονικής έρευνας προς όφελος υποτίθεται της ανθρωπότητας!

Το ποιος θα ωφεληθεί είναι φανερό. Η φιλολογία ότι άνοιξε ο δρόμος για την καταπολέμηση του καρκίνου και για την αύξηση του μέσου όρου της ζωής προσπαθεί να κρύψει τα τεράστια κέρδη των φαρμακευτικών εταιριών και των εταιριών βιοτεχνολογίας που έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους. Ακόμα και να γίνουν μερικά από όσα υπόσχονται θα διογκώσουν τις ήδη τεράστιες ανισότητες στην υγεία ανά τον κόσμο. Το ερώτημα είναι το ποιοι θα έχουν πρόσβαση σε αυτά τα επιτεύγματα.

Την ίδια στιγμή όμως η πλειοψηφία των ανθρώπων του πλανήτη θα συνεχίσει να υποφέρει από την απουσία κάλυψης στοιχειωδών αναγκών, όπως το νερό και η τροφή. Εκατομμύρια άνθρωποι θα πεθαίνουν από την πείνα επειδή δεν έχουν να φάνε ή από αρρώστιες που μπορούν να καταπολεμηθούν αλλά όμως δεν υπάρχουν λεφτά για εμβόλια ή φάρμακα.

Οι προτεραιότητες που μπαίνουν είναι παρανοϊκές. Η ανθρωπότητα αυτό που χρειάζεται είναι να απαλλαγεί από όλους αυτούς που στο όνομά της κάνουν "χρυσές δουλειές" μεγαλώνοντας την εκμετάλλευση και τη φτώχεια πάνω στον πλανήτη. Οι εταιρείες έχουν κάθε λόγο να πανηγυρίζουν. Οχι όμως και η εργατική τάξη που βλέπει από τη μία το σύστημα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης να καταρρέει, που περιμένει στην ουρά για μία απλή εξέταση και από την άλλη ακούει παραμύθια για όριο ζωής στα 150 χρόνια

εργατική δημοκρατία

ΒΙΕΝΝΗ

Οι αντιφασίστες στους δρόμους οι φασίστες στους υπονόμους της ιστορίας

Στις 22 του Φεβράρη εκατοντάδες αντιφασίστες διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία στην Βιέννη. Οι διαδηλωτές έπαιρναν μέρος στην βδομαδιάτικη διαδήλωση ενάντια στην συμμετοχή των φασιστών στην κυβέρνηση της Αυστρίας και προσπάθησαν να πορευτούν προς το κτίριο της όπερας όπου γινόταν ο ετήσιος χορός της πόλης με την συμμετοχή του πρωθυπουργού της χώρας. Η «υψηλή κοινωνία» της Αυστρίας αγόρασε τις τεσσερισήμισι χιλιάδες θέσεις με ποσά που έφταναν τις 13 χιλιάδες δολάρια για κάθε κουτί των θεωρείων!

Οι τακτικές διαδηλώσεις ενάντια στον κυβερνητικό συνασπισμό συνεχίζονται εδώ και ένα χρόνο μετά την απόφαση του συντηρητικού δεξιού Λαϊκού κόμματος να σχηματίσει κυβέρνηση με το κόμμα της «Ελευθερίας» του φασίστα Χάιτερ.

Στις γενικές εκλογές που είχαν γίνει πριν από ένα χρόνο στην Αυστρία το κόμμα του Χάιτερ έφτασε στο 27% των ψήφων. Για πολλά χρόνια η Αυστρία κυβερνιόταν από μια "μεγάλη συμμαχία" των Χριστιανοδημοκρατών και των Σοσιαλδημοκρατών. Στην ουσία οι Σοσιαλδημοκράτες, με το πρόσχημα της απομόνωσης των "ακροδεξιών" και της αποφυγής μιας κυβέρνησης δεξιάς-φασιστών είχαν εγκαταλείψει όλα τα προσχήματα και σχημάτιζαν τη μια μετά την άλλη κυβερνήσεις συνασπισμού με τους Χριστιανοδημοκράτες. Οι εργάτες ψήφιζαν αριστερά και καταλήξουν ξανά και ξανά με τους ίδιους δεξιούς υπουργούς στην κυβέρνηση αντιμέτωποι με την πολιτική της λιτότητας, των φορολογιών και των ιδιωτικοποιήσεων. Η "μεγάλη συμμαχία" είχε αφήσει την αντιπολίτευση κυριολεκτικά στα χέρια του Χάιντερ.

Η αντίδραση των αντιφασιστών στην Αυστρία και η αλληλεγγύη των εργαζομένων στις άλλες χώρες έριξαν το κόμμα του Χάιτερ σε βαθιά κρίση και διάσπαση. Το αντιφασιστικό κίνημα ετοιμάζει μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στους φασίστες καθώς πλησιάζουν οι εκλογές για την τοπική βουλή της Βιέννης.

Σταύρος Σιδεράς

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ποσο θα απλωθεί η κρίση;

Ο ανεμοστρόβιλος της κερδοσκοπίας χτύπησε στα τέλη του περασμένου μήνα την Τουρκία. Στις 26 Φλεβάρη μετά από ένα αχαλίνωτο κύμα φυγάδευσης κεφαλαίων στο εξωτερικό, η κυβέρνηση του Μπουλέντ Ετζεβίτ αναγκάστηκε να εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια στήριξης του νομίσματος και να αφήσει την τουρκική λίρα στο έλεος της αγοράς.

Αυτή η εξέλιξη εθεωρείτο τελείως αδιανόητη λίγες μόνο μέρες πριν την κρίση. Η Τουρκία έχει κατακτήσει την επίσημη αναγνώριση της «υποψήφιας χώρας για πλήρη ένταξη» από την Ευρωπαϊκή Ενωση. Πριν από λίγους μόνο μήνες η κυβέρνηση είχε κλείσει συμφωνία με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) πάνω σε ένα φιλόδοξο πρόγραμμα οικονομικών «μεταρρυθμίσεων».

Τα ΜΜΕ έριξαν τις ευθύνες στον Ετζεβίτ. Στη σύνοδο του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας, την ίδια μέρα που εκδηλώθηκε η κρίση, είχε ξεσπάσει μια άγρια σύγκρουση ανάμεσα στον Ετζεβίτ και τον Αχμέτ Νεζντέτ Σεζέρ, τον πρόεδρο της Τουρκίας. Ο Σεζέρ κατηγόρησε την κυβέρνηση ότι εμποδίζει την δικαστική έρευνα για τη διαφθορά. Ο καυγάς φούντωσε — οι φήμες λένε ότι ο Σεζέρ πέταξε το «Σύνταγμα» στο κεφάλι του Ετζεβίτ. Ο Ετζεβίτ όρμησε έξω και μόλις περικυκλώθηκε από τους δημοσιογράφους έστειλε μια οργισμένη και πικρόχολη δήλωση στα κανάλια και τις εφημερίδες.

Ο πανικός κατέλαβε τις αγορές. Εκείνη την ημέρα η Τουρκία γνώρισε την μεγαλύτερη φυγή κεφαλαίων στην ιστορία της. Για να προστατεύσει τα συναλλαγματικά της αποθέματα και να υπερασπιστεί την λίρα η Τράπεζα της Τουρκίας άρχισε να ανεβάζει τα επιτόκια. Την Τετάρτη το επιτόκιο «overnight» -το επιτόκιο με το οποίο οι εμπορικές τράπεζες δανείζονται λεφτά από την κεντρική τράπεζα για να ανταποκριθούν στις άμεσες ανάγκες τους — είχε ξεπεράσει το 4000%!

Ενας καυγάς όσο άγριος και να είναι, ανάμεσα σε δυο ηλικιωμένους πολιτικούς, δεν θα μπορούσε από μόνος του, να δημιουργήσει μια τέτοια χιονοστιβάδα. Τα αίτια της κρίσης είναι, στην πραγματικότητα, πολύ βαθύτερα -αντανακλάνε τις πραγματικές διαιρέσεις μέσα στην τουρκική κοινωνία.

Το πρόγραμμα του ΔΝΤ προέβλεπε μια σειρά από νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» που είχαν σαν στόχο να ανοίξουν την τουρκική οικονομία στην παγκόσμια αγορά. Οι βασικές δομές της οικονομίας, που υπάρχουν από την εποχή του Κεμάλ, θα πρέπει να αλλαχτούν, να ιδιωτικοποιηθούν ή να καταργηθούν.

«Μιλάμε για την αναδιοργάνωση ολόκληρης την εθνικής κοινωνίας», έλεγε χαρακτηριστικά ένα παλιός διπλωμάτης, ο Οζντέμ Σανμπέρκ. «Αυτό όμως ταρακουνάει τα ίδια τα θεμέλια της κοινωνίας και μαζί τους αυτούς που τα χρησιμοποιούν».

Πράγα 26 Σεπτέμβρη 2000. Το πανώ της Ενωσης Μηχανικών και Αρχιτεκτώνων στην κοινή διαδήλωση εναντια στο ΔΝΤ

«Η αντίθεση στις μεταρρυθμίσεις φουντώνει όχι μόνο μέσα στους κόλπους της κυβέρνησης και της γραφειοκρατίας αλλά και μέσα στον επιχειρηματικό τομέα» έγραφε χαρακτηριστικά η διεθνής εφημερίδα των καπιταλιστών *«Φαινάνσιαλ Τάιμς»*. «Δεν αφορά μόνο αυτούς που πιστεύουν στην συνέχιση του κρατικού ελέγχου της οικονομίας. Υπάρχει ένα πανίσχυρο πληθωριστικό λόμπι, εθισμένο να ζει από τα υψηλά επιτόκια, τις πλουσιοπάροχα αμειβόμενες προμήθειες του δημοσίου και τις ανεξέλεγκτες δημόσιες δαπάνες».

Ταυτόχρονα, το πρόγραμμα του ΔΝΤ έκανε την τουρκική οικονομία πιο ευάλωτη στην κερδοσκοπία. Οι τουρκικές τράπεζες δανείστηκαν τεράστια ποσά από το εξωτερικό για να τα «επενδύσουν» σε κρατικά ομόλογα και δάνεια προς τις επιχειρήσεις. Η Τουρκία χρωστάει 110 δισεκατομμύρια δολάρια στις ξένες τράπεζες. Από αυτά το 70% είναι «εμπορικό χρέος» - προέρχεται από ιδιωτικά δάνεια. Τα μισά από αυτά τα λεφτά έχουν προέλθει από τις ευρωπαϊκές τράπεζες. Οι γερμανικές τράπεζες μόνο έχουν δανείσει πάνω από 12 δις δολάρια στην Τουρκία.

Ο αντιπρόεδρος του ΔΝΤ Στάνλεϊ Φίσερ, έτρεξε εσπευσμένα την Αγκυρα για να «συμβουλέψει» τον Ετζεβίτ να αφήσει τη λίρα να επιπλεύσει ελεύθερα στις ξένες αγορές — κάτι που ήταν βέβαιο ότι θα είχε σαν αποτέλεσμα την τρομαχτική υποτίμηση. «Ή συμφωνείτε να αφήσετε το νόμισμα ελεύθερο ή δεν υπάρχει κανένα αντικείμενο συζήτησης» φέρεται να είπε. Ο Φίσερ απέκλεισε οποιαδήποτε πιθανότητα να δανείσει το ΔΝΤ και άλλα λεφτά στην Τουρκία.

Η κρίση στην Τουρκία είναι το πιο πρόσφατο επεισόδιο σε μια σειρά από κρίσεις που έχουν χτυπήσει τα τελευταία χρόνια τις «αναδυόμενες αγορές»: το Μεξικό το 1994-5, την Νοτιοανατολική Ασία το 1997-8, την Ρωσία το 1998, την Βραζιλία το 1999. Πριν από λίγους μήνες όλοι ανησυχούσαν ότι το επόμενο θύμα θα ήταν η Αργεντινή. Η Τουρκία την πρόλαβε.

Μοντέλο

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις το μοντέλο είναι το ίδιο. Η κυβέρνηση υιοθετεί τη νεο-φιλελεύθερη συνταγή — ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές στις δημόσιες δαπάνες που προωθούν το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα και το υπουργείο Οικονομικών των ΗΠΑ.

Κερδοσκοπικά κεφάλαια τρέχουν να τοποθετηθούν στις «αγορές» της χώρας, με την προοπτική του μεγάλου και γρήγορου κέρδους. Η εισροή των κεφαλαίων τροφοδοτεί την άνθηση - σε ορισμένους τομείς της οικονομίας τουλάχιστον. Υστερα ένα τυχαίο γεγονός τρομάζει τους ξένους «επενδυτές». Ακολουθεί ο πανικός, η οικονομική οπισθοχώρηση και — στην περίπτωση της Τουρκίας τουλάχιστον — η πολιτική κρίση.

Τα κεφάλαια φεύγουν με την ίδια ταχύτητα που ήρθαν. Υστερα επεμβαίνει το ΔΝΤ για να προστατεύσει τα συμφέροντα των κερδοσκόπων. Επιβάλει ένα τυποποιημένο πακέτο «διάσωσης» που περιλαμβάνει κατά κανόνα υποτίμηση του νομίσματος και μια σειρά ακόμα πιο άγριων νεοφιλελεύθερων μέτρων.

Η κρίση στην Τουρκία υπογραμμίζει την ευθραυστότητα του καπιταλισμού της ελέυθερης αγοράς που κυριαρχεί σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο. Ταυτόχρονα δείχνει, με δραματικό τρόπο, την βαρβαρότητά του. Τα σπασμένα από την κρίση του περασμένου μήνα δεν πρόκειται να κληθούν να τα πληρώσουν ούτε οι κερδοσκόποι ούτε η άρχουσα τάξη της Τουρκίας. Το βάρος θα πέσει ξανά στους εργάτες και τους αγρότες που θα βυθιστούν ακόμα περισσότερο στη φτώχεια και την ανεργία.

Κινδυνολογία απο τους ε/κ εθνικιστές

Τα ελληνοκυπριακά ΜΜΕ, αλλά και ο ίδιος ο κυβερνητικός εκπρόσωπος του Κληρίδη κινδυνολογούν οτι η κρίση σπρώχνει την Τουρκία προς μια επιθετική εξωτερική πολιτική που απειλεί την Κύπρο και την Ελλάδα.

Η πραγματική απειλή για τους εργάτες και στην Κύπρο και την Ελλάδα και τη Τουρκία είναι η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και της απελευθέρωσης των αγορών, η ευθυγράμμιση με το ΔΝΤ και την ΕΕ, η υποταγή στις προτεραιότητες του κέρδους. Εκεί βρίσκεται η ρίζα της κρίσης που κτύπησε την τουρκική οικονομία, και απειλεί και την ελληνική, όσα «ευρωπαϊκά» παράσημα και αν επικαλείται ο Σημίτης. Αυτή είναι πραγματική προοπτική της «πορείας προς την Ευρώπη» που μας υπόσχονται Κληρίδης και Αναστασιάδης. Η προτεραιότητα στα κέρδη δεν είναι συνταγή σωτηρίας αλλά συνταγή καταστροφής.

Ακριβώς επειδή έτσι έχουν τα πράγματα, οι εργάτες στην Ελλάδα, την Τουρκία και τη Κύπρο έχουμε ένα κοινό εχθρό: το σύστημα που βάζει τα κέρδη πάνω απο τους ανθρώπους. Εχουμε κάθε λόγο να αγνοήσουμε τις εθνικιστικές κραυγές που ζητούν «επιφυλακή» κατά της Τουρκίας. Αντίθετα εχουμε κοινό συμφέρον με τους εργάτες της άλλης πλευράς να ενώσουμε τις φωνές μας εναντια στα αρπαχτικά του κέρδους, και εδώ και εκεί και παγκόσμια.